

๑

ความมืดสลัวยามโพล้เพล้ค่อยๆ เคลื่อนคล้อยเข้าครอบคลุมบริเวณไร่ข้าวโพดนับร้อยไร่ริมฝั่งแม่น้ำโขงอันเงียบสงบ ทว่าภายใต้ความสงบนั้นยังมีบุคคลสองกลุ่มเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาแต่ก็รวดเร็ว กลุ่มแรกคือกลุ่มที่ตั้งใจเฝ้ากายเพื่อหลบหนี ส่วนกลุ่มที่สองนั้นคือกลุ่มที่หุ้มเทปพรมไ้ล้ล้าไม่ลดละ แม้การติดตามดังกล่าวจะกินเวลายาวนานร่วมสี่ชั่วโมงแล้วก็ตาม

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ในชุดลายพรางปิดบังหน้าตายกมือข้างขวาขึ้นเพื่อส่งสัญญาณให้ผู้ติดตามหยุดการเคลื่อนไหว ก่อนจะเงี้ยวหูไ้เคราะห์ทิศทางการเคลื่อนไหวเบื้องหน้าที่คาดคะเนว่าอยู่ไม่ไกลจากจุดที่พวกตนยืนอยู่นัก ริมฝีปากหยักภายใต้การอำพรางยกยิ้มน้อยๆ ยามได้ยินเสียงผิว้น้ำไหลดังกระหับโสร่งประสาท

จากนั้นจึงผงกศีรษะให้ผู้ติดตามเคลื่อนตัวต่ออย่างช้าๆ ไปตามทิศทางที่ได้ยินเสียง ร่างกายของสี่นักรบทอดสายตามองแม่น้ำสายสำคัญอันมีต้นกำเนิดจากเทือกเขาหิมาลัยเบื้องหน้า ก่อนจะดำดิ่งลงสู่เบื้องลึกของ

แม่น้ำด้วยความชำนาญ ถึงแม้ทั้งสี่จะสังกัดหน่วยงานทางบก แต่กระนั้นก็สามารถพิชิตเหรียญนักรบของหลักสูตรรบพิเศษทางน้ำมาแล้วทุกหลักสูตร

ห้าชีวิตที่ดำลงไปเร่ร่อนภายในน้ำก่อนหน้าเบิกตาโพล่งยามเห็นผู้ที่รู้เท่าทันและสามารถติดตามพวกตนลงไปถึงจุด ทั้งที่ผืนน้ำแห่งนี้กว้างใหญ่สุดพรรณนา ทั้งห้าพยายามดำผุดดำว่ายหลีกเลี่ยงหนีจากการเกาะกุม ทว่าผู้ที่สามารถกลั่นหายใจใต้น้ำได้เพียงชั่วคราวหรือจะตัดทอนผู้ที่มีความชำนาญในการดำน้ำทางยุทธวิธีได้ สองในสี่นักรบขยับตัวเข้าไปรั้งแขนของสองนักโทษคดีอุกฉกรรจ์ที่แหกคุกหนีการจับกุมเอาไว้ได้อย่างรวดเร็ว ส่วนสามนักโทษที่เหลือพยายามคิดหาทางหลบหนี และในเมื่อไม่อาจกลั่นหายใจได้อีกต่อไปจึงจำต้องยอมโผล่ตัวขึ้นพ้นผิวน้ำ ทว่านั่นกลับเป็นการหนีเสือปะจระเข้โดยแท้จริง เพราะเพียงแคโผล่พ้นผิวน้ำมา เจ้าหน้าที่ที่ยืนคุมเชิงอยู่ริมฝั่งก็แสดงตัวเข้าจับกุมทันที

“ขอบคุณมากронนี่ ถ้าไม่มีทีมคุณมาช่วยลงพื้นที่อาจจะใช้เวลาตามล่าไ้อพวกนี้อีกนาน” นายทหารยศพลตรีเอ่ยกับหัวหน้าทีมที่ลงไปตามล่านักโทษแหกคุกที่คร่าชีวิตเจ้าหน้าที่และประชาชนผู้บริสุทธิ์ไปหลายชีวิตระหว่างทางหลบหนีได้สำเร็จ

“ขอบพระคุณครับท่าน แต่ก็ยังเหลืออีกเจ็ดคนที่พวกเราต้องตามต่อ” พันตรีนนท์ซซ์ หัวหน้าชุดปฏิบัติการพิเศษที่ได้รับการประสานงานให้ช่วยลงพื้นที่เฝ้าตอบด้วยท่าทีสุภาพ ซึ่งต่างกันกับความดุนที่แฝงมากับน้ำเสียงและแวตาดูโดยสิ้นเชิง

“อ้อ ผมอยากให้ทุกอย่างเรียบร้อยภายในวันนี้ เพราะยิ่งนานพวกนั้นก็ยิ่งเหมือนหมาจนตรอก ที่สามารถทำทุกอย่างได้เพื่ออิสรภาพอันหอมหวาน”

“ผมจะไม่ยอมให้พวกมันทำร้ายใครได้อีก” นนท์ซซ์ค้อมศีรษะลง จากนั้นในวงล้อมของการสนทนาจึงวกกลับมายังแผนการที่จะใช้ตามล่าเจ็ดนักโทษที่เหลือต่อ

“ถ้าพี่เป็นพวกนั้น การหนีลงน้ำจะเป็นทางเลือกสุดท้ายที่พี่จะทำ” นทีธัชหันมาเอยกับที่ทีมงานทั้งสามของตนขณะเดินเลียบริมฝั่งแม่น้ำไปทางทิศใต้ โดยด้านหลังมีเจ้าหน้าที่หน่วยอื่นเว้นระยะเดินตามมาห่างๆ

“ผมก็คิดแบบพี่เหมือนกัน แต่ไม่คิดว่าไอ้ห่าคนนั้นจะบ้าบินลงไปซ่อนในน้ำ” ร้อยเอกยศธร หรือผู้กองยศเอยตอบผู้บังคับบัญชาของตน

“มันคงคิดว่าจะไม่มีใครได้ยินเสียงน้ำ เพราะลงเบาขนาดนั้น กะว่าลงไปแป๊บๆ รอพวกเราไปทางอื่นแล้วค่อยขึ้นมา” ร้อยโทหิรัญ หรือผู้หมวดรันว่าต่อ

“แต่ผมบุญพวกมันห่าคนคงหมดจริงๆ เพราะดันมีคนหูดีและรู้จักน้ำดี อยู่แถวนี้ด้วย” ร้อยโทธเนศ หรือผู้หมวดดินแดนเสียงหัวเราะ

“อ้อ แล้วถ้ายศเป็นพวกนั้นจะซ่อนตัวยังไง” นทีธัชเอยถามยศธรเลิกคิ้วขึ้นมองหัวหน้าทีมของตนเล็กน้อยก่อนตอบ “คงหาที่เหมาะสมๆ นั่งนิ่งๆ รอให้สว่างแล้วค่อยหาทางไปต่อ”

“นั่นละ เพราะที่ตั้งหลายร้อยไร่ ปุพรมแค่ไหนก็ตามลำบาก ไม่เห็นต้องตื่นนอนให้เหนื่อย ลู้อยู่เฉยๆ ไม่แสดงตัวแล้วค่อยหาจังหวะหนีดีกว่า” นทีธัชว่า จากนั้นจึงหยุดเดินเพื่อรอสนทนากับเจ้าหน้าที่อีกหน่วยที่เดินลาดตระเวนอยู่ไม่ไกล

“ดล...” นทีธัชเรียกชื่อเพื่อนร่วมรุ่นโรงเรียนเตรียมทหารที่ปัจจุบันรับราชการอยู่อีกเหล่าอย่างสนิทสนม

“แกก็คิดเหมือนฉันใช่ไหมเพื่อน” ทว่าก่อนนทีธัชจะทันได้เอ่ยสิ่งใด พันตำรวจตรีดลธิ ผู้รับผิดชอบศูนย์ฝึกสุนัขตำรวจก็เอ่ยขึ้นเสียก่อน

นทีธัชเลิกคิ้วขึ้นมองดลธิแล้วพยักหน้าน้อยๆ “อ้อ ตรงนั้น ตรงนั้น แล้วก็ตรงนั้น” รับคำพาลงบึ้งไปไปยังจุดที่พวกตนสงสัย

ดลธิพยักหน้ารับ แล้วหันไปออกคำสั่งให้ผู้บังคับบัญชาของตนพาสุนัขตำรวจฝีมือดีนำทางออกไปยังจุดทั้งสาม เมื่อหน่วยของดลธิกระจายตัวออกไปเรียบร้อยแล้ว นทีธัชจึงส่งสัญญาณให้ทีมของตนเดินตามไปอีกทาง

ผีเท้าสี่คู่เหยียบย่ำลงบนหญ้าที่ขึ้นปกคลุมผืนดินอย่างชุ่มชื้นและแผ่วเบา กอปรกับสายฝนที่ลงเม็ดปรอยๆ ช่วยให้การเคลื่อนที่ของนักรบทั้งสี่กลมกลืนเป็นน้ำหนึ่งอันเดียวกับเสียงเพรียกจากธรรมชาติ

โส่ง! โส่ง! โส่ง!

ชายหนุ่มทั้งสี่ยกยิ้มมุมปากเมื่อได้ยินเสียงเห่าของสุนัขตำรวจดังขึ้นทั้งสามทิศ จากนั้นจึงเร่งฝีเท้าแหวกต้นข้าวโพดต้นแล้วต้นเล่าเข้าไปยังจุดที่ตนคาดการณ์ไว้อย่างรวดเร็ว โดยที่เบื้องหลังมีชุดปฏิบัติการอีกหลายชุดเคลื่อนที่ตามไปต่างๆ

จวบ!

หมับ!

ตุ๊บ!

เสียงมิดที่ป่าออกมาเพื่อป้องกันตัวดังแหวกอากาศขึ้นทันทีที่พื้นที่รัชช์เดินเข้าไปใกล้จุดที่วางไว้ ทว่าคนมีไหวพริบและความไวเป็นเลิศก็สามารถหลบหลีกปลายแหลมคมของอาวุธไร้เสียงได้อย่างทันท่วงที และแค่เพียงไม่ถึงเสี้ยววินาที คนที่เป็นเป้าจู่โจมก็สามารถพลิกสถานการณ์ ใช้มือรับท่อนแขนที่มีอาวุธอยู่ในมือ ไขว่ร่างกายของตนดันไปด้านหลัง พยายามประชิดตัวฝ่ายตรงข้ามให้มากที่สุดเพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้โดนปลายอาวุธ ก่อนจะหันหลังกลับแล้วจับชายคนดังกล่าวทุ้มลงคล้ายกับทำญูโต โดยมีหนายังคงจับแขนของอีกฝ่ายเอาไว้แน่น และออกแรงบีบเพื่อให้ฝ่ายนั้นปล่อยอาวุธในมือลง

“อ๊าย!” ชายคนดังกล่าวแฉดเสียงร้อง ก่อนจะปล่อยมิดในมือลง

นักรบรัชช์ยับขาข้างหนึ่งไปเตะมิดให้ออกห่างจากตัวนักโทษ แล้วดึงกุญแจมือออกมาล็อกกว้างรอยแรงตรงหน้าทั้งมือและเท้า

ในขณะที่นักรบรัชช์จัดการนักโทษชายคนดังกล่าวอยู่นั้น ยศธร ทิรัณย์ และธนศเองก็กำลังออกแรงจัดการอีกสามนักโทษอยู่เช่นกัน

โส่ง! โส่ง!

ปัง! ปัง!

เมื่อทีมสนับสนุนคุณตัวนักโทษสี่คนออกไปจากบริเวณดังกล่าวได้แล้ว ทางด้านทิศเหนือก็ได้ยินเสียงปืนดังขึ้นพร้อมๆ กับเสียงร้องขู่ของสุนัขตำรวจ นทีธัชและทีมจึงรีบสาวเท้าตามทิศทางของเสียงนั้นไป

“เป็นไงบ้างวะไอ้ดล” นทีธัชถาม เพราะเมื่อไปถึงก็พบว่าดลธิและทีมกำลังหมอบตัวลงเพื่อหลบวิถิกระสุนอยู่

“เกือบไปวะ ดีที่โดนเสื้อเกราะ” ดลธิตอบพลางเตะฝ่ามือลงบริเวณใต้ราวนม

“แล้วคนอื่น...” นทีธัชถามพร้อมกับหรีตามองไปรอบๆ

“ปลอดภัย ดีที่เจ้าจอนนี่ได้กลืนเลยร้องเตือน พวกมันวิ่งไปทางนั้นสามคน” ดลธิตอบ แล้วรีบชี้เป้าต่อทันที

“ขอบใจ” นทีธัชคว้าพลางเอื้อมมือไปลูบหัวของสุนัขตำรวจเอกจอนนี่ที่ยืนแลบลิ้นอยู่ข้างๆ ดลธิ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้ทีมงานของตนเตรียมตัวแล้วสาวเท้านำออกไปอย่างรวดเร็ว

ปัง!

แค่เพียงขยับตัวลุกขึ้นสามนักโทษที่ขโมยอาวุธปืนของเจ้าหน้าที่ติดมือไปด้วยก็ส่องลำกล้องสาดกระสุนเข้าใส่ทันที

“จวนตัวแล้วเบรียวเลยนะมึง” หิรัณย์ว่าขณะย่อตัวลงหลบลูกกระสุน

“จนตรอกก็แบบนี้” ธเนศกล่าว

“คงเป็นปืนของเจ้าหน้าที่ที่พวกมัน...” ยศธรแค้นเสียงพยายามระงับอารมณ์กรุ่นโกรธที่เข้าครอบงำจิตใจ ทุกครั้งที่ได้รับข่าวเจ้าหน้าที่ไม่ว่าจะสังกัดหน่วยงานใดถูกทำร้ายถึงแก่ชีวิตด้วยน้ำมือของพวกเขาเดนตาย ก็คล้ายกับมีคนควักหัวใจของตนออกมาบีบเล่น

ปัง!

“โอ๊ย!”

ในขณะที่ยศธรกำลังพยายามระงับอารมณ์ของตัวเองเพื่อไม่ให้ทำ

อะไรุ่มบ่ามจนเสียงงานอยู่นั้น เสียงกัมปนาทก็ดังขึ้นใกล้ตัว นทีรัชชี่ที่จับตามองตามการเคลื่อนไหวของฝ่ายตรงข้ามตลอดเวลาสิ้นไถ่ยงสกัดหนึ่งในสามคนนั้นได้สำเร็จ

“เฮ้ย! ลูกสึวะไอ้เซน” เสียงหนึ่งในนั้นดังขึ้น

“พี่! ฉันถูกยิง โอ้ย! ขาฉัน” ชายที่ถูกยิงสกัดที่ซำร้งตอบ

“โธ่ว้ย!” อีกหนึ่งร้งขึ้นเสียงดัง ตามด้วยเสียงฝีเท้าเคลื่อนตัวออกไป

“พี่! ช่วยฉันด้วย อย่าทิ้งฉันสิพี่คิด พี่!” เซน นักโทษหนุ่มที่ถูกลงโทษถึงศักดิ์ตะโกนเรียก แล้วพยายามลากขาตามลูกพี่ของตนออกไป

ปัง!

“โอ้ย!”

เสียงกระสุนดังขึ้นอีกนัดจากฝีมือของยศธร ที่ตั้งใจยิงข้อมือข้างขวาของเซนจนอาวุธปืนในมือร่วงลงพื้น

“แค่นี้ทำเป็นร้ง ที่มึงทำกับคนอื่นไม่คิด” หิรัญย์ที่วิ่งเข้าไปใส่กุญแจมือและเท้าของเซนสะบัดเสียงไล่ และเมื่อทีมสนับสนุนตามเข้ามาควบคุมตัวของเซน เขาจึงออกตัววิ่งตามนทีรัชชี่ ยศธร และธเนศไป

ปัง! ปัง! ปัง!

เสียงกัมปนาทของลูกกระสุนที่ออกจากปากลำกล้องเคลื่อนที่ในแนววิธึราบดังสลับกันไปมาทั้งสองฝั่ง ก่อนเสียงจากฝั่งของนักโทษที่เซนเรียกว่าคิดจะเจียบบลง นทีรัชชี่และทีมอาศัยจังหวะนั้นเคลื่อนที่เข้าไปใกล้ที่ละนิดอย่างแผ่วเบา จนกระทั่งได้ยินเสียงกระซิบกระซาบของฝั่งตรงข้ามหารู้กันดังแว่วอยู่ไม่ไกล

“เอาไถ่ดีพี่ กระสุนหมด” เสียงหนึ่งกระซิบถาม

“เราต้องหาทางฆ่าพวกมัน แล้วเอาปืนกระบอกใหม่มา”

เสียงกระซิบแหบพร่าที่ตอบกลับพาให้ส่นกรบที่ชุ่มตัวอยู่คลี่ริมฝีปากขึ้นยกยิ้มพลางส่ายหน้าน้อยๆ

“แล้วเราจะฆ่าพวกมันยังไ้” เสียงชายคนเดิมกระซิบถามอีกรอบ

“มึงมีมิดนี่ไอ้ฉัน” คิดกล่าว

“แล้วพี่ละ” ชายคนชื้อฉันว่า

“กูก็มี” คิดตอบพลางดึงมิดปลายแหลมออกมาจากข้างลำตัว “เล่มนี้
ที่ใช้ปาดคอพวกมันมาแล้วสองคนไ้”

ฉีก!

“โอ้ย!”

ทันทีที่คิดเอ่ยประโยคที่สองจบ ปลายแหลมคมของมิดพกก็ลอย
คว้างผ่ากลางอากาศเข้าปักตรงข้อมือข้างที่ยกขึ้นพอดิบพอดี จนมิดเล่มที่
อยู่ในมือหล่นลงข้างลำตัว

“พี่!” ฉันร้อง ก่อนจะโผล่เข้าหา

ฉีก! ฉีก!

“โอ้ย!” คราวนี้เป็นเสียงของฉันร้องขึ้นบ้าง เมื่อข้อมือทั้งซ้ายและขวา
ถูกปลายมิดพกกพุ่งเข้าปักทั้งสองข้าง

“คิดจะฆ่าพวกฉันไ้ไม่่ายหรอก” เสียงทุ้มดังขึ้นพร้อมๆ กับการ
ปรากฏกายของนักรบทั้งสี่ นทีธัชชมองตามสายตาลอกแง่ของคิดที่หลุบ
มองด้ามมิดที่หล่นอยู่ข้างกายแล้วรีบพุ่งตัวเข้าไปหา คิดยกมือข้างซ้าย
ที่ยังไ้การใช้การได้ปาดน้ำฝนที่ไหลรดใบหน้าแล้วยกขาโถมตัวเข้าหาเช่นกัน ทว่า
นทีธัชกลับดันตัวกระโดดยันร่างของคิดจนล้มลงคลุกโคลนอีกรอบ

“พี่! ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย”

คิดปรายหางตามองฉันที่ถูกตรึงแขนและขาเอาไว้ด้วยกุญแจมือ
เล็กน้อย ก่อนจะไ้ใช้มือข้างซ้ายกำโคลนหมายจะปาใส่หน้าฉันที่ธัช แต่คราวนี้
ยศรรกลับพุ่งตัวเข้าแทรก แล้วกระโดดกระเทีบบหน้าท้องของคิดเต็มแรง

“อย่างมึงไ้ไม่ต้องถึงมือหัวหน้ากูหรอก” ยศรรว่า โดยที่ยังเหยียบเท้า
ลงบนหน้าท้องของคิดอยู่

“ปล่อยไ้ฝ่ายที่ไ้เกี่ยวข้องจัดการต่อเถอะ หมดหน้าที่ของพวกเรา

แล้ว” ก่อนยศรรจะทันได้ลงมือและทำต่อ นทีรัชชก็เดินเข้าไปตบปาเพื่อเตือนสติ ยศรรจึงได้แต่กำราบคนชั่วผ่านทางสายตา เผื่อจนกระทั่งเจ้าหน้าที่อีกหน่วยคุมตัวสิบสองนักโทษคดีอาญากลับคืนสู่ห้องขัง ทั้งสี่จึงนั่งเฮลิคอปเตอร์กลับสู่หน่วยที่ตนสังกัดอีกภูมิภาค

“เจอกันอาทิตย์หน้า” นทีรัชชเอยกับสามหนุ่มที่เสื้อผ้าหน้าผมเลอะเทอะเประเปื้อนพอๆ กับตน

“ไปเลี้ยงรุ่นแล้วกลับบ้านเลยหรือพี่” ยศรรถาม

“อ้อ โดนตามตัวกลับมาหลายอาทิตย์แล้วยังไม่มีเวลาไปเลย” นทีรัชช

ตอบ

“อยู่บ้านให้ครบวันนะพี่ อย่าหนีมาหาผมตอนดีๆ อีกล่ะ” หิรัญว่า

“ถ้าแกเจอแบบฉันก็ต้องปีนระเบียบหนีเหมือนกันนั่นแหละนะ”

หัวหน้าทีมแยกเขี้ยวตอบ

“แต่พี่จะหนีคุ้มมันไปตลอดชีวิตไม่ได้นะ” ธเนศเอ่ยเสียงกลัวหัวเราะ

“ไม่ใช่โว้ย ฉันยังไม่เคยหมั่นกับใคร”

“ถึงไม่ได้สวมแหวนหมั้น แต่ครอบครัวพี่กับครอบครัวเจ้าสัวชัยโรจน์ก็ประกาศไปทั่ววงสังคมว่าอาหนูพริ้มคือว่าที่สะใภ้ของเจ้าสัวอรรณพ” ยศรรว่าโดยเลียนแบบเสียงเจ้าสัวชัยโรจน์ บิดาของสาธิตาหรือพริ้ม หญิงสาวที่ครอบครัวของนทีรัชชหมายมั่นปั้นมือจะสู่ขอมาเป็นสะใภ้

“ไอ้ยศ!” นทีรัชชคำรามเสียงเข้ม “ถ้ามีใครอยากเป็นลูกเขยเจ้าสัวชัยโรจน์ก็บอกฉันแล้วกัน ฉันยินดีช่วยค่าสินสอด”

“ไอ้ย ตลาดวาย” ยศรรว่า

“เหนื่อย ง่วง กลับบ้านดีกว่าพี่ยศ ดิน” หิรัญว่าต่อ

“หิวด้วย และด้วย ไปกันเถอะ” ธเนศเสริม ก่อนทั้งสามจะทำความเคารพนทีรัชช แล้วสลายตัวกลับไปยังบ้านพักของแต่ละคน

“ขนาดพวกแกยังสลายตัวไวกว่าฉันแล้ว คิดว่าฉันยังจะอยู่บ้านไหว

หรือไง” นทีธัชมองตามหลังรุ่นน้องแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม จากนั้นจึงเดินทางกลับไปพักผ่อนยังบ้านพักของตนเพื่อเก็บแรงสำหรับงานเลี้ยงรุ่นในวันรุ่งขึ้น

งานเลี้ยงรุ่นนักเรียนเตรียมทหารของนทีธัชปีนี้จัดขึ้นที่หัวหิน ชายหนุ่มเดินทางมาถึงสถานที่จัดงานพร้อมกับคณะ หลังจากลงทะเบียนรับกุญแจห้องพักรับเรียบร้อยแล้ว ทั้งสองจึงเดินทางไปพบกับชนม์ภูมิที่เดินรับลมอยู่บริเวณชายหาด เมื่อสมควรแก่เวลาหนึ่งนายตำรวจและสองนายทหารจึงพากันเข้าไปยังห้องจัดเลี้ยงที่มีเพื่อนๆ ร่วมรุ่นนั่งสรวลเสเฮฮากันอย่างพร้อมหน้า

“ฉันว่า...มันแปลกๆ ะ” พันตรีวิจิต ผู้ที่มีบุตรสาวนั่งอยู่บนตักเอ่ยขึ้นอย่างไม่มีปรีชีลย

“อะไรละ” พันตรีขจร ผู้ที่มีภรรยาสาวสวยในอ้อมแขนเล็กคิ้วถาม

“ก็ไอ้ภูมิ ไอน์ที ไอ์เดช นะสิ พวกมันสามคนโพรไฟล์ที่ดีที่สุดในเรื่องแต่ทำไมมันยังไม่มีเมีย พวกเกลองคิดหาเหตุผลดูสิ” วิจิตว่า

“ก็ฉันไม่อยากจะ” ชนม์ภูมิร้องขัด

“มีแล้วไม่ได้ตั้งใจ สู้ไม่มีดีกว่า” ดนุเดชส่ายหน้าหน่อยๆ ชักเบือเติมทนกับการที่จะต้องมานั่งตอบคำถามเพื่อนๆ เรื่องคนข้างกายเช่นนี้ทุกปี

“เออ ไม่มีเมียแล้วทำไม” นทีธัชถามกลับ

“ก็...พวกเกสามคนจะกินกันเองไง” วิจิตตอบแล้วระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่น โดยมีลูกคู่รับมุกกันทั้งห้อง

ชนม์ภูมิ นทีธัช และดนุเดชลอกตามองเพดาน ก่อนที่จะผุดลูกแล้ววางมือข้างขวาขึ้นพร้อมกัน

ทว่า...

“อย่างนะเว้ย ลูกสาวฉันมองอยู่” วิจิตยกคิ้วแล้วยกตัวบุตรสาวขึ้นยืนบนตักเพื่อสร้างเกราะกำบัง

“ฉันว่าเกสามคนยังไม่เจอเนื้อคู่มากกว่า” พันตรีภฤตเดินเข้ามาด

ปาของชายโสดทั้งสามให้นั่งลงที่เดิมแล้ววิเคราะห์เหตุผลไปพลางๆ

ชนม์ภูมิ นทีธัช และ دنุเดชกลอกตามองเพดานเป็นรอบที่สอง แล้วเอี้ยวตัวกลับไปมองคนด้านหลังอย่างพร้อมเพรียงกัน

พันตรีภฤตหัวเราะในลำคอ ก่อนจะเดินไปโอบไหล่สาวคนรักพากลับมาร่วมวงสนทนาด้วย

“เมื่อก่อนฉันก็ไม่เชื่อ แต่เมื่อห้าเดือนก่อนฉันพาพ่อกับแม่มาเที่ยวหัวหินแล้วก็พักที่โรงแรมนี้แหละ ไม่รู้ว่าแม่ฉันไปรู้มาจากไหนว่าเทวรูปข้างโรงแรมนี้ศักดิ์สิทธิ์ ใครขออะไรก็ได้ วันนั้นแม่เลยพาฉันไปจุดธูปแล้วให้ฉันพูดตาม ฉันคงไม่ต้องบอกใช่ไหมว่าแม่นำฉันขอพรเรื่องอะไร เพราะหลังจากนั้นอีกสองวันฉันก็เจอกับสาวน้อยของฉันนี่แหละ” ภฤตเล่าพร้อมกับการปลายจมูกลงขมับสาวคนรักอย่างอ่อนโยน จึงได้รับเสียงโห่จากเพื่อนๆ มาเป็นรางวัลที่หวานไม่ดูเวรเวลา

“ฉันดีใจกับแกด้วยนะไอ้ภฤต แต่ฉันสงสารสาวน้อยของแกจังเลยละ ไม่น่าหลงกลแกเลยจริงๆ” นทีธัชว่า

“อ้าว ไอ้เนี๊ยะ” ภฤตแหง ก่อนจะกวาดตาหาแนวร่วมแล้วเอ่ยต่อ “ขึ้นมาพิสูจน์กัน แกสามคนกล้าหรือเปล่า”

“พิสูจน์ว่า” ชนม์ภูมิเลิกคิ้วถาม

“ไปขอเนื้อคู่กัน” ขจรตอบแทน

“ไร้สาระ” دنุเดชเบะปาก

“ไม่ต้องทำหน้าดูขมเลยไอ้ภูมิ ไอ้เดช อย่าป้อด กล้าๆ หน่อย” วิชิตยกคิ้วแล้วทำเสียงระรื่น

“เล่นอะไรกันวะ” นทีธัชเกาท้ายทอย

“ก็เล่นไง แล้วก็อยากพิสูจน์ด้วยว่าเทวรูปที่ไอ้ภฤตเล่าสามารถดึงเนื้อคู่ได้จริงหรือเปล่า” ขจรเอ่ยต่อ

“ว่าไง กล้าๆ หน่อยสิวะ” ภฤตคะยั้นคะยอ

ชนม์ภูมิ นทีธัช และ دنุเดชสบตากันเป็นเชิงถาม ก่อนที่นทีธัช

จะเป็นผู้ตัดสินใจ “เออๆๆ พิสูจน์ก็พิสูจน์ จะได้จบๆ ลักที่ หิวแล้วว๊วย”

วิจิต ขจร และกฤตเทก็เหมือนกัน ก่อนที่จะดันหลังสามหนุ่มโสดพาไป
ขอพรยังเทวรูปศักดิ์สิทธิ์ที่ประดิษฐานอยู่ด้านข้างโรงแรมได้สำเร็จ

“พวกแกสามคนพูดตามฉันนะ” กฤตว่า หลังจากทีจู่ดรูปให้ชนมภูมิ
นทีธชช และตนุเดชถือและกดบ่าให้่งท่าเทพบุตรเรียบร้อยแล้ว

“จะทำอะไรก็ทำลักที่เถอะไ้กฤต” ชนมภูมิกระแทกลมหายใจ

“กระผม แล้วเอ่ยชื่อตัวเอง” พันตรีกฤตสั่ง

“กระผม ชนมภูมิ ปารว้ตร”

“กระผม นทีธชช ลักขมีเมธิ”

“กระผม ตนุเดช สุรัสโกล”

สามหนุ่มโสดเอ่ยชื่อตนเองเสียงดังฟังชัด ขจร วิจิต และกฤตยกยี้ม
ที่มุมปากน้อยๆ ก่อนที่กฤตจะเริ่มนำขอพรต่อ

“ไม่ว่าเนื้อคู่ของกระผมจะอยู่แห่งใด ขอให้ม่ีเหตุเป็นใจให้เราสองคน
ได้พบและได้ใช้ชีวิตคู่ร่วมกันในเร็ววันนี้ด้วยเถิด”

เสียงท่มุ่ประธานขอพรอย่างพร้อมเพรียงกัน จัปปลันดวงตะวันที่ทอ
ประกายแสงเจิดจ้ากลับมิดคร้่มลงกะทันหันด้วยเงาของเมฆก้อนยักษ์ที่
เคลื่อนมาทาบทับในเวลานั้นพอดี พร้อมกับแรงลมกระโชกพัดโหมบายที่
เขวรอบเทวสถานอันเป็นที่ประดิษฐานของเทวรูปดั่งก้องกังวาน ซึ่งนั้น
ไม่นับรวมกระแสลมที่พัดต้อมกายชนมภูมิ นทีธชช และตนุเดช จนสอง
นายทหารและหนึ่งนายตำรวจชนลุ่กชั้นพร้อมกันโดยไม่ทราบสาเหตุ

๒

รถยุโรปคันสีขาวรุ่นใหม่ล่าสุดหยุดจอดหน้ารั้วบ้านหลังงามกลางใจเมือง ชายหนุ่มเจ้าของรถหยุดเพียงชั่วขณะ เมื่อเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยบริเวณป้อมยามหน้าบ้านเห็นป้ายทะเบียนรถก็กุญแจจอกดรีโมตเปิดประตูรั้วต้อนรับอย่างรวดเร็ว

นทีรัชช์เคลื่อนรถเข้าสู่เขตรั้วด้านในพลาซ่าตามองบริเวณรอบรั้วบ้านหลังใหญ่อันมีประวัติยาวนาน ถึงแม้เจ้าสัวเพิ่งผู้เป็นปู่ของเขาจะเป็นชาวจีนที่ย้ายมาตั้งรกรากบนผืนแผ่นดินไทย แต่ท่านก็หลงรักทุกสิ่งที่เป็นไทย ดังนั้นเมื่อสามารถสร้างธุรกิจนำเข้ารถยนต์และธุรกิจห้างสรรพสินค้าจนเป็นปึกแผ่น ร่ำรวยติดอันดับหนึ่งในสิบมหาเศรษฐีของประเทศ เจ้าสัวเพิ่งจึงได้ขอซื้อบ้านอายุร้อยกว่าปีจำนวนสามหลังจากทายาทคหบดีเก่าแก่มาปรับปรุงใหม่เพื่อใช้เป็นที่พักอาศัยของครอบครัว

“ทำไมวันนี้บ้านดูเงียบๆ แม่เรียก” นทีรัชช์เอ่ยถามแม่บ้านเก่าแก่ที่เดินออกมาต้อนรับ

“เจ้าสัวณพ คุณหญิง คุณเชือน คุณต้นน้ำ เข้าบริษัทละ ส่วนเจ้าสัว

เพ่งเอนหลังอยู่เือนกลาง” เรียมตอบพร้อมยิ้ม

นทีรัชช์เลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ แล้วพึมพำกับตัวเอง “เจ้าต้นน้ำก็โศพที่ต้องเข้าบริษัทไปตรวจงานแล้วนี่”

เรียมหัวเราะเสียงแผ่ว ด้วยเข้าใจในความนัยของประโยคนั้นดี ทว่าก็ไม่คิดที่จะต่อความใดๆ และเลียงไปเอ่ยถามในสิ่งอื่นแทน “คุณหนูกินอะไรมาหรือยังคะ”

“ขอขนมอร่อยๆ ฝีมือแม่เรียมสักงานก็แล้วกัน” คุณหนูของเรียมในวัยสามสิบห้าปีทอดนํ้าเสียงตอบอย่างอ่อนโยน

“ได้ค่ะ ให้เรียมจัดไปที่ไหนดีคะ”

“เรือนอาภังคาร” นทีรัชช์ตอบ แล้วสาวเท้าเดินผ่านเรือนใหญ่สีขาวแกมเขียวสถาปัตยกรรมแบบนีโอคลาสสิกอันเป็นที่พักของบิดา มารดา พี่ชายคนโต และหลานชาย ไปยังหมู่เรือนไทยภาคกลางแบบเรือนคหบดีสมัยโบราณอันเป็นที่พักของเจ้าสัวเพ็ง ชายหนุ่มชะงัดคอมองเรือนเล็กสีขาวครีมสถาปัตยกรรมชนมบั๋งซึ่งอันเป็นที่พักของตนที่ตั้งอยู่ถัดไปเล็กน้อย ก่อนจะก้าวขาขึ้นบันไดบ้านทรงไทยไปอย่างแผ่วเบา

ชายชราวัยแปดสิบเอ็ดปีที่นอนเอนกายอยู่บริเวณระเบียงบ้านผวกศีรษะมองเจ้าของเสียงฝีเท้าที่กำลังย่างเข้ามาหาแล้วระบายยิ้มกว้าง “อาหนที่กลับมาตั้งแต่เมื่อไร”

นทีรัชช์ย่อตัวลงนั่งคุกเข่ากับพื้นแล้วประนมมือไหว้ “เพ็งมาถึงรับอาภัง”

“หายหน้าหายตาไปหลายเดือน อาภังคิดถึง”

“ผมก็คิดถึงอาภังครับ” หลานรักของอาภังตอบ แล้วซับไบนํ้าลงบนตักบอบอุ้นที่दनเคยนั่งเมื่อครั้งยังเยาว์

“ลือเนาะ โตเป็นเจ้าคนนายคนแล้วยังซื่ออ่อนเป็นเด็กๆ ไปได้” เจ้าสัวเพ็งว่าพลางลูบมือที่ทำงานหนักลงบนกลุ่มผมของหลานชาย

ในขณะที่อาภังกับหลานชายทักทายกันอยู่นั้น เรียมและเด็กสาวใน

บ้านอีกสองคนก็ล่ำเลียงอาหารว่างขึ้นมานบนเรือน

“ยกอะไรมายะเยะอาเรียม” เจ้าสัวพึ่งเอ่ยถาม

“ของโปรดคุณหนูอะเจ้าสัว” เรียมตอบขณะรินน้ำชาให้คนถามและชายหนุ่มอีกคนที่นั่งอมยิ้มอยู่ใกล้ๆ

“เออ ดีๆ เามาเยอะๆ อานายพลหลานอ้าวผมไปตั้งเยอะ” ชายชราหัวเราะชอบใจ

“อาจครับ ผมยังเป็นพันตรีอยู่เลยครับ ไม่ใช่ นายพล” นทีรัชชรีบหัวง

“เอาน่า ยังไงอ้าวก็เชื่อว่าต่อไปก็ต้องได้เป็นนายพลเหมือนอาคุณตาของลือนั่นแหละ” เจ้าสัวพึ่งเอ่ยพาดพิงถึงพลเอกที่ปต์ อดีตผู้บัญชาการทหารบก ผู้เป็นคุณตาของนทีรัชชรีนั่นเอง

นายทหารหนุ่มจึงได้แต่ส่ายหน้าพลงยิ้ม อดคิดไม่ได้ว่าหากเมื่อหลายสิบปีก่อนไม่ได้เจอกับคุณตาช่วยพูด ก็ไม่รู้ว่ามีบิดาของตนจะยินยอมให้เข้าเรียนโรงเรียนเตรียมทหารตามความฝันหรือไม่ ทว่าในความโชคดีที่ตนสามารถทำตามความฝันได้ ก็ต้องแลกมาด้วยข้อแลกเปลี่ยนที่ว่าตนจะต้องหมั่นหมายกับสาธิตาบุตรสาวเพื่อนสนิทบิดา ถึงแม้ว่าท้ายที่สุดแล้วพลเอกที่ปต์ผู้เป็นตาจะยื่นมือเข้ามาช่วยไกล่เกลี่ย แต่กระนั้นบิดาของตนกับบิดาของสาธิตาก็ยังไม่เลิกล้มความตั้งใจ เพียรหาทางให้ตนกับหญิงสาวคนดังกล่าวได้ใกล้ชิดและเรียนรู้กันทุกครั้งที่สบโอกาส และนี่ก็คือเหตุผลที่นทีรัชชรีไม่ค่อยกลับบ้าน ที่ผ่านมา หากว่างเว้นจากภารกิจชายหนุ่มมักจะไปหลบพักที่บ้านของคุณตาแถวชานเมืองมากกว่า ทว่าหลายสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณหญิงทิพย์ประภาผู้เป็นมารดาเพียรส่งข้อความและโทรศัพท์ตามให้เขากลับบ้านบ้าง นทีรัชชรีจึงไม่อาจขัดคำสั่งของมารดาได้อีกต่อไป

“แล้วอาจไม่เสียใจหรือครับที่ผมไม่ได้ช่วยดูแลสิ่งที่อาจสร้างมา” นทีรัชชรีเอ่ยถามหลังจากยกถ้วยน้ำชาขึ้นจิบ

“ลือก็ว่าไป อาจจะไม่เสียใจได้ยังไง ในเมื่อสิ่งที่ลือเลือกก็คือสิ่งที่ทำให้ อาจมีความสุขเหมือนกัน สุขไม่ต่างไปกว่าอาคุณตาของลือหรอก” ชายชรา

ยกมือยกไม้ประกอบ

“ขอบคุณครับอากง” นทีรัชชประนมมือไหว้อีกรอบ

“งานที่บริษัทให้ป้ากับเฮียของลื้อทำกันไป อย่างกังวลกับสิ่งที่ตัวเองไม่ถนัดเลย ลื้อเอาเวลาไปวิ่งไล่จับพวกคนชั่วตามที่ลื้อตั้งใจ แล้วรอรับส่วนแบ่งของหุ้นทุกเดือนก็พอ”

นทีรัชชระบายยิ้มน้อยๆ “แล้ว...แล้วถ้าผม...”

“ลื้อมีอะไรไม่สบายใจกับอากงมาเถอะ อย่าอ้ออึ้งเลย ถ้าอากงช่วยได้ก็จะช่วย อากงไม่อยากจะเห็นลื้อหลบไปหลบมา บ้านช่องไม่กลับแบบนี้”

“ถ้าผมไม่อยากจะหมั่นกับพริ้ม อากงจะเสียใจหรือเปล่าครับ”

“อานที...” เพิ่งทอดน้ำเสียง “อากงกับอาหลี่ปู่ของอาหนูพริ้มเคยสัญญากันว่าถ้าลื้อเป็นผู้หญิงผู้ชายจะให้แต่งงานกัน แต่ป้าของลื้อกับป้าของอาหนูพริ้มก็ออกมาเป็นคู่ชายทั้งคู่ เลยได้เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็ก อากงกับอาหลี่ก็ลืมสัญญาเรื่องนั้นไปหมดแล้ว ไม่คิดว่าอาณพากับอาชัยโรจน์จะไปสัญญาอะไรแบบนี้กันไว้อีก”

“ครับ ผมเข้าใจ...” นทีรัชชถอนหายใจ

“แต่ถ้าลื้อไม่รักไม่ชอบอาหนูพริ้มจริงๆ อากงก็จะช่วยพูดกับป้าลื้อให้”

นทีรัชชเบิกตาขึ้นมองใบหน้าใจดีของอากงแล้วระบายยิ้มกว้าง “อากงพูดจริงๆ หรือครับ”

“จริงสิ อากงไม่ใจดำเหมือนป้าลื้อหรอก เห็นลื้อไม่มีความสุขก็อยากจะทุกข์ทำอยู่ได้” ชายชราทำเสียงจี๋จ๊ะในลำคอ

“ขอบคุณครับอากงที่เข้าใจผม” นทีรัชชว่าลงประนมมือกราบลงบนตักของผู้เป็นปู่

เพิ่งวางมือลงบนตักระชะของหลานชายคนเล็กแล้วลูบอย่างเบามือ “ต่อไปก็กลับมาหาอากงบ่อยๆ ได้แล้วนะ”

“ครับอากง” ชายหนุ่มรับปากทั้งที่ยังวางตักระชะพาดอยู่บนตัก เพิ่ง

ทอดสายตามองเลี้ยวหน้าของนทีรัชช์แล้วถอนหายใจแผ่วเบา ยามนี้ก็ย้อนถึงสัญญาที่ตนกับเจ้าสัวหลิเพื่อนชาวจีนที่เคยเคียงบ่าเคียงไหล่ฝ่าฟันทำการค้าร่วมกันมาตั้งแต่ครั้งหอบเลื้อผืนหมอนใบเข้ามาทำมาหากินและอาศัยแผ่นดินไทย สัญญาที่ควรจะจบลงตั้งแต่ครั้งที่ได้บุตรชายมาเซยชมเหมือนกันทั้งคู่ แต่ไม่เลย เมื่ออรณพบุตรชายของตนกับชัยโรจน์บุตรชายของเจ้าสัวหลิที่รักใคร่สนิทสนมประดุจพี่น้องคลานตามกันมาได้ทำสัญญาปากเปล่ากันอีกครั้งว่า หากทั้งคู่มีทายาทชายหญิงจะให้หมั้นหมายเป็นทองแผ่นเดียวกัน

ในความเป็นจริงชลชาติพี่ชายของนทีรัชช์ควรเป็นผู้ที่หมั้นหมายกับอีกฝั่ง ทว่าด้วยความที่ชายหนุ่มเป็นคนดูและไม่สู้สิงกับสาธิตามาตั้งแต่ไหนแต่ไร ซึ่งผิดกันกับนทีรัชช์ที่คอยดูแลหญิงสาวในทุกๆ เรื่อง เพราะนึกเอ็นดูเธอประหนึ่งน้องสาว จึงทำให้สาธิตาแสดงออกชัดเจนว่าปลาบปลื้มพี่ชายคนเล็กเป็นพิเศษ กอปรกับชลชาติเดินทางไปเรียนต่อและเริ่มต้นทำงานหาประสบการณ์ที่ต่างประเทศหลายปี แล้วบินกลับมาพร้อมบุตรชายแต่ไรเงาของภรรยาที่ยังเป็นปริศนาของครอบครัวมาตลอดระยะเวลาห้าปี ดังนั้นจึงยังเป็นการตอกย้ำว่านทีรัชช์ต้องเป็นผู้รักษาสัญญาดังกล่าวของบิดาแต่เพียงผู้เดียว

“อาเจ็ก...” เจ้าของเสียงไล่ตังขึ้นพร้อมเสียงวิ่งตังตังขึ้นมาบนเรือนนทีรัชช์กับเพ่งหันไปมองตามเสียงแล้วคลี่ยิ้มกว้าง

“เจออาเจ็กแล้วลืมห่างเลยนะอาต้นน้ำ” เพ่งว่ายามเหลนชายตัวน้อยกระโดดเข้าไปนั่งบนตักของนทีรัชช์ทันทีที่ขึ้นมาบนเรือน

“สวัสดีค้าบเหล่าก” เจ้าตัวเล็กมุดออกจากตักแล้วกระพุ่มมือให้ลงบนตักของปู่ทวด เพ่งลูบศีรษะน้อยอย่างเต็มรัก

ในขณะที่นทีรัชช์เงยหน้าขึ้นเฝ้ากับชายหนุ่มผู้มีใบหน้าละม้ายกับตนที่เพ่งย่อตัวลงนั่งข้างๆ “พ่อสอนมาดีนะเนี่ย อยู่เป็น”

“แน่นอน” บิดาของเด็กน้อยตอบเสียงเรียบ

“โห เฮีย มีลูกโตขนาดนี้ไฉนได้ยังงั้นเสีย ทั้งเสียง ทั้งหน้า ไร้อารมณ์มาก” นทีธัชชวาท์เสียงกลัวหัวเราะ

“ก็ยิ่งดีกว่าพวกหน้าระรื่นที่หนีผู้หญิงไปวันๆ” อีกฝ่ายตอบกลับ ซึ่งนั่นก็เรียกเสียงหัวเราะจากเจ้าสัวฟังได้เป็นอย่างดี

“แล้วป้ากับแม่ลือลืออาเชื่อน” ชายชราเอ่ยถาม

“อาจกับคุณหญิงยายยังไม่กลับค้ำ” ก่อนที่ชลชาติหรือเชื่อนพี่ชายของนทีธัชชวาท์จะทันได้ตอบ เจ้าตัวเล็กที่เพิ่งมุดกลับไปนั่งบนตักของอาเจ็กก็ชิงตอบเสียก่อน

“ซื่อโธ่ตัวจิ๋วทำงานได้ดีจริงๆ รู้ทุกเรื่อง” นทีธัชชวาท์ลงบนตักกระโดดแล้วขยี้อย่างไม่แรงนัก

ชลชาติทอดสายตาดูอันโยนมองบุตรชายที่ฉลาดเกินวัยเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นตอบประมุขที่บ้าน “ป้ากับคุณแม่มีนัดกับเจ็กชัยโรจน์ต่อครับ”

“...”

นทีธัชชวาท์หันขวับไปมองพี่ชายของตนอย่างรวดเร็ว “นัดกับใครนะเฮีย”

“เจ็กชัยโรจน์ แต่แกยังไม่ต้องรีบลี้ภัยหรอก พรึ่ไปดูงานต่างจังหวัด แกยังพอมีเวลาเล่นอยู่” ชลชาติดัดคออย่างรู้ทัน

นทีธัชชวาท์ได้แต่ทำหน้าม่อ ก่อนจะทำตัวงอที่เด็กชายสมุทรหรือน้องต้นน้ำวัยห้าขวบเอื้อมมือไปหยิบขนมแสนหจันท์แล้วนำไปป้อนเหล่าภรรยาให้กับพี่ชายเสียงแผ่วเพื่อให้ได้ยินเพียงสองคน

“เฮีย ช่วยบอกวิธีผลิตต้นน้ำแบบไร่เมี่ยงน้อยสิ ขี้เกียจหนีเต็มทนแล้วเนี่ย”

ชลชาติหลบตามองใบหน้าทะเล้นของน้องชายเล็กน้อยก่อนตอบ “บางสิ่งบางอย่างก็ไม่จำเป็นต้องทำตาม ถ้าเบื่อก่อนจริงๆ ก็หาเมียเป็นตัวแทนมาให้อากรับขวัญซะ”

“พูดง่ายนะเฮีย เมียนะไม่ใช่ลูกชิ้นปิ้ง ที่จะเดินไปซื้อแล้วเลือกร้านไหน

ก็ได้”

“ถ้าเมียยังไม่มีปัญญาหา ก็อย่าหวังไกลไปถึงเรื่องลูกเลย”

“โห เจ็บ เจ็บสุด” นทีรัชชแยกเขี้ยวใส่ ทว่าชลชาติกลับมองเมิน
เสไปหยิบขนมกระเช้าสีดำขึ้นมารับประทาน

บ่ายคล้อย เมื่อเจ้าสัวเพิ่งเอนหลังพักผ่อนระหว่างวัน นทีรัชชจึงจูงมือ
หลานชายแล้วพยักหน้าเรียกพี่ชายให้เดินตามไปยังบ้านสถาปัตยกรรม
ขนมปังขิงที่แต่งแต้มลวดลายสวยงามอันเป็นที่พักส่วนตัวของตน

“บ้านเจ็กสวย” เด็กชายสมุทรว่าขณะเดินเข้าไปนั่งในห้องนั่งเล่น

นทีรัชชระบายยิ้มอ่อนโยน “หลังนี้ก็บ้านของต้นน้ำเหมือนกันครับ”

“บ้านต้นน้ำสามหลังเลย” เด็กชายนับนิ้วแล้วยิ้มกริมด้วยความดีใจ
ก่อนจะวิ่งไปนอนเล่นบนเก้าอี้ยกตัวโปรต

ชลชาติหัวเราะในลำคอ “ยังไม่ทันไรจะยกมรดกให้หลานแล้วหรือ”

“ลูกไม่มี เมียไม่มี แล้วจะให้ใครละเสียถ้าไม่ใช่หลาน”

“อ้อ ถ้าคิดว่าไม่มีปัญหานานนั้นก็ทำพินัยกรรมยกให้ต้นน้ำให้
เรียบร้อยก็แล้วกัน”

นทีรัชชเหลียวมองเจ้าของวาจาเชือดเฉือนตรงหน้าแล้วเบะปาก “วันนี้
สองรอบแล้วนะเฮีย”

“อ้อ รู้ ความจำฉันดี” ชลชาติว่า

“มีใครเคยบอกหรือเปล่า ว่าเฮียกวนมาก” นทีรัชชถอนหายใจ

“เกะจิกว่าจะมีใครกล้ำฉันหรือ ในเมื่อฉันเป็นเจ้าของบริษัท”

“เป็นเจ้าของบริษัทสบายแบบนี้เอง ไม่เหมือนผม โดนด่าทุกวัน”

นทีรัชชว่าต่อ

“อยากสบายก็ลาออกมาช่วยฉันบริหารสิ”

“เอ่อ...” นทีรัชชหัวเราะแกล้ง “ไม่ถนัดนะเฮีย โดนคนด่าทุกวันก็
สนุกไปอีกแบบ”

“หึๆ” จึงก็ทำในสิ่งที่เกชอบเถอะ ไม่ต้องห่วง อะไรที่เป็นของเก ฉันจะดูแลให้อย่างดี”

“เฮียคือพ่อพระของผผมจริงๆ...” นทีรัชชรีบตอบ ทว่าชลชาติกลับยกมือขึ้นแล้วเอ่ยแทรก

“ฉันยังพูดไม่จบ”

“อ้อ...” นทีรัชชรีหัวเราะในลำคอ “ฉันเฮียต่อก่อนเลย เตียวผผมค่อยดีใจทีเดียวเลยก็ได้”

“กะล่อน” ชลชาติว่าหน้าตาย

“สามรอบแล้วนะเฮีย แต่รอบนี้จะถือว่าเป็นคำชม” นทีรัชชรีถอนหายใจ

“แต่มีข้อแม้ว่าในอนาคตเกจะต้องส่งลูกของเกอย่างน้อยหนึ่งคนมารับช่วงต่อ ยังไม่ต้องอ้าปากแก้ตัว ฟังฉันพูดให้จบก่อน”

และเมื่อพี่ชายคนโตว่าเช่นนั้น นทีรัชชรีก็ต้องเม้มริมฝีปาก แล้วรอฟังบทสรุปต่ออย่างใจจดใจจ่อ

“เกไม่ส่งสารหลานชายเกหรือไง เพราะถ้าเกไม่ส่งลูกๆ มาช่วยบริหารบ้าง ตันน้ำก็ต้องรับผิดชอบงานทั้งหมดคนเดียว”

เด็กชายตัวน้อยยืดลาค่อออกมาจากเก้าอี้โยกยามไต้ยืนชื่อตัวเอง ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกันกับที่นทีรัชชรีและชลชาติหันไปมองพอดี

นทีรัชชรีจึงได้แต่พยักหน้ารับ “ครับเฮีย แต่ถ้าง...”

“เฮียเชื่อว่าเกจะมีครอบครัวที่อบอุ่น” ผู้เป็นพี่เอื้อมมือไปตบขา

“แต่ถ้างเป็นน้องพี่มผผมขอบาย” นทีรัชชรีเอ่ยเสียงหนักแน่น ซึ่งก็เรียกรอยยิ้มจากชลชาติได้เป็นอย่างดี

“ฉันก็พักผ่อนเถอะ ไว้เจอกันมือเย็น ตอนนีเแม่เริ่มผผมคงเรียกรวมพลไปช่วยเตรียมอาหารจานโปรดให้คุณหนูนทีแล้วละ”

นทีรัชชรีหัวเราะชอบใจ ก่อนจะลุกขึ้นเดินไปหาเจ้าตัวเล็กที่นอนอ้อมเพลงอยู่บนเก้าอี้โยก “ตันน้ำขึ้นไปนอนเล่นกับเจ็กข้างบนไหม”

“ไปค้าบ” เด็กชายตอบขณะกระโดดลงจากเก้าอี้ แล้วจูงมือคุณอา ขึ้นไปบนบ้านทันที เมื่อเสร็จกับบุตรชายเดินลับขึ้นไปด้านบนแล้ว ชลชาติ จึงเดินกลับไปเรือนใหญ่อันเป็นที่พักของตน

๓

“โอ้โฮ วันนี้เจ้าลั่ววรรณพบกับคุณหญิงทิพย์ประภาจัดงานเลี้ยงฉลองวันเกิดล่วงหน้าให้ใครหรือครับ โต๊ะอาหารแทบไม่พอวาง” นทีธัชคว้ายามมองเห็นจานอาหารวางเรียงรายอยู่บนโต๊ะ จากนั้นก็หันไปประนมมือไหว้บิดามารดา แล้วเดินจงมือเด็กชายต้นน้ำไปนั่งลงบนเก้าอี้ข้างกายชลชาติ ก่อนจะเดินอ้อมไปนั่งคุกเข่าสวมกอดรอบเอวของมารดา

คุณหญิงทิพย์ประภาโน้มลำตัวแล้วกอดปลายจมูกลงบนกลุ่มผมของบุตรชายคนเล็ก “แม่คิดถึงเหลือเกินลูก ดูลึกล้ำไปตั้งเยอะ”

นทีธัชเงยหน้าขึ้นมองมารดา แล้วยืตลำตัวขึ้นไปหอมแก้ม “ผมก็คิดถึงคุณแม่ครับ”

“คิดถึงแต่แม่ แล้วป้าล่ะ” คนที่นั่งอยู่ข้างๆ คุณหญิงทิพย์ประภาท้วงทว่าก่อนที่นทีธัชจะทันได้ตอบ ประมุขของบ้านที่นั่งอยู่หัวโต๊ะก็เอ่ยแทรกขึ้นมาเสียก่อน

“ก็ป้ามันนั่น ลูกที่ไหนจะอยากเข้าใกล้ ลู่อางอย่างอ๊วกก็ไม่ได้ หลานเหลนรุมกอดรุมหอมทั้งวัน”

“ป้า...” เจ้าสัวอรรณพครวญเสียงแผ่ว เรียกรอยยิ้มจากภรรยาและบุตรชายทั้งสองได้เป็นอย่างดี คงมีเจ้าหลานชายตัวน้อยเท่านั้นที่ทုံความสนใจทั้งหมดไปยังอาหารหลากหลายบนโต๊ะ

“คิดถึงสิครับป้า” นทีรัชชชัยบเข้าไปหาบิดา แล้วประนมมือไหว้ลงบนตัก

เจ้าสัวอรรณพหลุกตามองศีรษะของบุตรชายคนเล็กแล้วระบายยิ้ม “กลับบ้านให้มันบ่อยๆ หน่อย ไม่ใช้สองสามเดือนกลับที จนป้าจะลืมน้อยแล้วว่ามีลูกสองคน”

“ขอโทษครับป้า พอดีช่วงนี้งานเยอะ” นทีรัชชชัยตอบ แล้วดันตัวลุกขึ้นเพื่อเดินอ้อมไปนั่งลงบนเก้าอี้ข้างหลานชาย และเมื่อนทีรัชชชัยนั่งประจำที่เรียบร้อยแล้วรีบมั่งส่งสัญญาณให้เด็กในบ้านเริ่มตักข้าว

“อาเชื่อน ลื้อต้องไปประชุมที่จีนเมื่อไร” เจ้าสัวเพ่งเอ่ยถามหลานชายคนโต

“อาทิตย์หน้าครับอาทง” ชลชาติตอบ

“ดี อาทงภูมิใจในตัวลื้อนะอาเชื่อน ลื้อคือตัวแทนของอาทงในทุกๆ เรื่อง” เจ้าสัวเพ่งว่า

“ขอบคุณครับอาทง” ชลชาติประนมมือไหว้

“ส่วนอาทงที่ ลื้อก็คืออีกหนึ่งความภูมิใจ ที่ช่วยอาทงตอบแทนบุญคุณของแผ่นดินไทย แผ่นดินที่ให้พวกเราได้เข้ามาทำกินจนมีทุกวันนี้” เจ้าสัวเพ่งว่าต่อ

“ขอบคุณครับอาทง ผมจะทำหน้าที่นี้ให้ดีที่สุด” นทีรัชชชัยรับคำอรรณพหันมาสบตาพิพม์ประภาผู้เป็นภรรยาผู้ชีวิตแล้วระบายยิ้ม ยินดีเสียยิ่งกว่ายินดี ที่บุตรชายของตนทั้งสองคือความสุขของชายชราผู้ที่ทำงานหนักวางรากฐานเพื่อลูกหลานมาเนิ่นนาน

“อาณพ ป้ามีเรื่องจะคุยกับลื้อ” จากนั้นประมุขของบ้านจึงหันไปเอ่ยกับบุตรชายบ้าง

“ครับป้า” อรรถพานรับ

“เรื่องอาพริ้ม...”

“มีใครคิดถึงพริ้มอยู่หรือคะ ได้ยินชื่อมาแต่ไกลเลย”

“...”

เจ้าสัวเพิ่งเกริ่นได้เพียงไม่กี่คำ เสียงหวานก็ดังขึ้นที่หน้าประตูห้องรับประทานอาหารพร้อมกับการปรากฏตัวของหญิงสาวเจ้าของชื่อกับเจ้าสัวชัยโรจน์ผู้เป็นบิดาของเธอ สมาชิกครอบครัวลักษมีเมธีหันขวับไปมองตามเสียง ทุกคนต่างมีสีหน้าไปคนละทาง เพิ่งแค่นเสียงหัวเราะในลำคอ อรรถพยกยิ้มพอใจ ทิพย์ประภาระบายยิ้มเพียงบางๆ ในขณะที่นทีธัชชั่งตวงจะลุกขึ้น ทว่ากลับถูกชลชาติรงเอาไว้เสียก่อน

“ไม่ทันแล้วละ ยืนขวางประตูขนาดนั้น”

นายทหารหนุ่มจึงได้แต่ถอนหายใจยาว จำยอมรับสภาพไปโดยปริยาย

“มาๆๆ อาชัยโรจน์ อาพริ้ม มานั่งก่อน” ประมุขของบ้านว่า

“ขอบคุณครับเจ็ก พอดียายพริ้มไปประชุมที่เชียงใหม่เพิ่งกลับมาเลยอยากจะแวะเอาชารสชาติมาให้เจ็กลองชิม” ชัยโรจน์กับสาธิตาประนมมือไหว้ผู้อาวุโสพร้อมอธิบายเหตุผลไปพลางๆ

“นทีดูแลน้องด้วยนะลูก” อรรถพเอยกับบุตรชายคนเล็ก ก่อนจะเชื้อเชิญให้ชัยโรจน์มานั่งฝั่งตน ส่วนสาธิตานั้นเดินลี้วไปหานทีธัชช้อย่างรวดเร็ว นายทหารหนุ่มจำต้องลุกขึ้นขยับเก้าอี้ดูแลหญิงสาวอย่างเสียไม่ได้

“ขอบคุณค่ะเฮีย” สาธิตาเอียงหน้าส่งยิ้มหวานขณะย่อตัวลงนั่ง ส่วนนทีธัชชนั้นได้แต่พยักหน้ารับน้อยๆ

“เป็นยังไงนที หายหน้าหายตาไปนานเลยนะเรา” ชัยโรจน์ชวนคุยระหว่างที่รอแม่บ้านตักข้าวใส่จานของตน

“ยุ่งนิดหน่อยครับเจ็ก มืงานต้องลงพื้นที่ทุกวัน” นทีธัชชตอบเสียงเรียบ

“หายไปนานๆ น้องก็มาบนกับเจ็กทุกวันว่าคิดถึง” ชัยโรจน์ว่าต่อ
 “ป้า...” ส่วนสาธิตานั้นเมื่อบิดาเอ่ยจบ หญิงสาวก็ร้องท้วงเสียงแผ่ว
 แล้วเฝ้าริมฝีปากในขณะที่สองแถมवलซัสลีชมพระเรือ กิริยาของหญิงสาว
 เรียกความเอ็นดูจากเจ้าสัวอรรณพได้เป็นอย่างดี

“แต่ช่วงนี้ไม่ได้พัก หนูพริมคงได้เจอพี่เขาจนเบื่อเลยละ” อรรณพว่า
 “แค่นี้ๆ” ทันทันที่บิดาเอ่ยจบบทที่รัชชาก็ล้าลักอากาศขึ้นมากะทันหัน
 หญิงสาวขังกายรีบยื่นมือออกไปลูบแผ่นหลังหนาให้ แล้วตอบกลับ
 เสียงหวาน “พริมไม่เบื่อเฮียนทีหรอกค่ะเจ็ก”

“นั่นพุ่มนี้ให้เฮียเขาพาไปดูห้างใหม่ของเจ็กดีไหม” อรรณพว่าต่อ
 “ไปเลือกแหวนหมั้นที่ร้านด้วยเลยก็ดี” ชัยโรจน์เอ่ยขึ้นมาบ้าง
 “ดีๆๆ เอเม็ดโตๆ เลยนะที ป้าจ่ายไม่อั้น” อรรณพสรุปด้วยน้ำเสียง
 ตื่นเต้นระคนดีใจ

บทที่รัชชัพยายามส่งสายตาขอความช่วยเหลือจากชลชาติ ผ่งนั้นก็ไม่ได้
 แต่นั่งนิ่ง จนคนร่อนเริ่มอ่อนใจ ทว่าในขณะที่รัชชากำลังถอนหายใจ
 กับสภาวะจำยอมที่ตนประสบ จู่ๆ สมาร์ทโฟนในกระเป๋าทางเกงก็ส่งเสียง
 ดัง ชายหนุ่มจึงรีบล้วงต้นตอของเสียงขึ้นมาแล้วคลี่ม ก่อนจะปรับสีหน้า
 ให้เป็นปกติอย่างรวดเร็ว

“เดชกับภูมิเรียกประชุมสาย น่าจะมีเรื่องด่วน ผมขอตัวก่อนนะครับ
 อากง” ชายหนุ่มเอ่ยขออนุญาตผู้อาวุโสสุดของบ้าน ก่อนดันตัวลุกขึ้นเดิน
 ออกจากห้องรับประทานอาหารไป

“เฮีย...” สาธิตาร้องตาม
 “เฮียเขาติดงานนะลูก เดี่ยวคุยเสร็จก็กลับมา” ทิพย์ประภาว่า
 “ค่ะซิม” หญิงสาวรับคำ จำต้องนั่งรับประทานอาหารเช้าอย่างเงิบๆ
 โดยหาฐูไม่ว่าหลังจากบทที่รัชชัเดินลับออกจากห้องรับประทานอาหารไปแล้ว
 ก็รีบเดินกลับไปยังบ้านพักของตนทันที

“ขอบคุณครับเฮีย” ชายหนุ่มเป่าลมออกปาก แล้วจึงรีบเก็บกระเป๋า

หยิบกุญแจรถเดินลือออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

“คุณตานอนหรือยัง” นทีธัชช้อย่ถามหลังจากจอตระกับริเวณลานจอด
ในบ้านพักของพลเอกที่ปต์ผู้เป็นตา

“อยู่ในห้องอ่านหนังสือค่ะ” แม่บ้านวัยกลางคนตอบ

“ขอบคุณครับ” นทีธัชช้อย่รับน้อยๆ ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังทิศทางของ
ห้องอ่านหนังสือของคุณตา

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก!

ชายชรารายในในห้องอ่านหนังสือละลายจากสิ่งที่อ่านงยหน้าขึ้นมอง
บริเวณที่มีเสียงเคาะเมื่อครู่ ก่อนเอ่ยคำอนุญาต

“เข้ามา”

และแค่เพียงปรากฏเสี้ยวหน้าของผู้ที่อยู่ด้านหลังประตู เจ้าของบ้าน
ก็คลี่ริมฝีปากขึ้นยิ้มด้วยความยินดี

“ว่าไงไอ้เสือ หายหน้าหายตาไปเป็นเดือนๆ”

“งานเยอะมากเลยครับคุณตา เลยไม่ค่อยมีเวลาว่าง” นทีธัชช้อย่ตอบ
ขณะย่อตัวลงนั่งกับพื้น แล้วประนมมือไหว้บนตักของผู้เป็นตา

พลเอกที่ปต์วางมือลงบนคิระะหลานชาย ก่อนจะจับไหล่ทั้งสองฝั่ง
ดันร่างกายขึ้นมามองสบตา “อ้อ เป็นเพราะผู้บังคับบัญชาใช้งานหนักนี่เอง
ตาก็นึกว่าหลบงานหมั่นเสียอีก”

เมื่อผู้ที่ผ่านร้อนผ่านหนาวมาก่อนรู้เท่าทันความคิด นทีธัชช้อย่ได้แต่
ยิ้มเจื่อนรับสภาพที่เป็น “คงมีแต่คุณตากับอาทงเท่านั้นที่เข้าใจผม”

“แล้วที่มหาตาดิกๆ แบบนี้ คงไม่ได้หนีใครเขามาอีกใช้ไหม”

“ก็...อยากมาคุยงานกับคุณตาครับ มีหลายเรื่องที่ผมคิดไม่ตก”

“อ้อ เรื่องเด็กหายหรือเปล่า” ผู้เป็นตาถาม ถึงแม้จะเกษียณอายุ
ราชการแล้ว แต่กระนั้นก็ยังติดตามข่าวสารอยู่ตลอดเวลา

“ครับคุณตา ก่อเหตุทุกเดือน แต่ก็ยังตามจับไม่ได้สักที”

“ค่อยๆ คิด ค่อยๆ ทำไป” ที่ปัดว่า ก่อนจะเปิดลิ้นชักแล้วหยิบ
บางสิ่งบางอย่างขึ้นมาวางบนโต๊ะ “ตามีอะไรจะให้ฉันทีดู มานี่สิ”

นทีรัชต์ดันตัวลุกขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ แล้วหรีตามองแผ่นกระดาษที่มี
ลายมือของผู้เป็นตาเขียนกำกับอยู่ จากนั้นจึงเงยหน้าขึ้นถาม

“นี่มัน...”

“น่านน้ำประเทศเรามีผู้บุกรุกหลายจุด”

“แล้วแบบนี้ทางทัพเรือจะทำไมต่อไปครับ”

“กำลังจัดการอยู่ ส่งมือดีไปจัดการหลายทีม ตาเห็นมีชื่อทีมครูฝึก
หลักสูตรรบพิเศษทางน้ำของเราไปด้วยนี่ คนนี้เขาเก่งจริง รู้จักทะเลดีพอๆ
กับรู้จักตัวเอง”

“ครูชาหรือครับ” นายทหารหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นถาม

“อือ” พลเอกที่ปัดพยักหน้ารับน้อยๆ

“ไม่ได้แะไปเยี่ยมครูตั้งหลายปี สงสัยผมคงต้องหาเวลาไปหาแกล็กหน่อย”

“ดีแล้ว จำไว้นะนที ต่อให้ได้ดีแค่ไหน แต่ก็อย่าหลงลืมคนที่เคย
สั่งสอนเรามา” ผู้เป็นตาว่า

“ครับคุณตา”

สองตาหลานนั่งสนทนาลับเพหระ กระทั่งสมควรแก่เวลา นทีรัชต์จึง
พาผู้เป็นตาไปพักผ่อนในห้องส่วนตัว ก่อนจะเดินไปยังห้องนอนของตัวเอง
ที่ตั้งอยู่อีกมุม

เช้าวันรุ่งขึ้นนทีรัชต์ได้รับสายจากชลชาติว่าบิดากับมารดา กำลังพา
สาธิตามาตามหาตนที่บ้านของคุณตา ดังนั้นชายหนุ่มจึงจำต้องลี้ภัยอีกครั้ง
หลังจากเกาะประตูห้องเพื่อร่ำลาผู้เป็นตา นทีรัชต์ก็รีบขับรถออกจากรั้วบ้าน
ไปอย่างรวดเร็ว

“ตั้งแต่เล็กจนโตไม่เคยกลัวใคร หนูได้เป็นหนู แต่ดันกลัวผู้หญิง

ตัวเล็กๆ จนต้องหนีหัวซุกหัวซุน” พลเอกที่ปัดมองตามหลังรถของหลานชาย พลังพื้มพำกับตัวเองเสียงกลั้วหัวเราะ

คล้ายหลังจากรถของนั้ธัซซ์เคลื่อนที่ลับตาไปเพียงไม่ถึงห้านาที รถครอบครัวคันหรืออีกคันก็เลี้ยวเข้ามาภายในบริเวณบ้าน ชายชรามองผู้มาเยือนแล้วส่ายหน้าพร้อมยิ้ม

“มาทำอะไรกันแต่เช้า” พลเอกที่ปัดร้องถาม

“คุณพ่อ สวัสดิ์ค่ะ” ทิพย์ประภา อรรณพ และสาธิตาประนมมือไหว้เจ้าของบ้านพร้อมกัน

“มาหาคนที่รักคุณพ่อ เห็นเชื่อนบอกว่าเจ้าตัวดีมีงานสำคัญเลยรีบมาขอคำชี้แนะจากคุณพ่อตั้งแต่เมื่อคืน” อรรณพกล่าว

“อ้อ มาแล้ว ไปแล้ว” ที่ปัดตอบเสียงเรียบ

“อ้าว แต่ว่า...วันนี้เฮียมันดพริมไ้ไ้นะคะ” สาธิตาซังกฝิเท้า แล้วเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของประโยคก่อนหน้าอย่างรวดเร็ว

“แย่จริงหลานคนนี้” ที่ปัดว่า ก่อนจะเบนสายตากลับไปมองบุตรสาวกับบุตรเขย “ไหนๆ ก็มาแล้ว กินข้าวเข้ากับพ่อก่อนแล้วกัน”

“ครับคุณพ่อ” อรรณพรับคำ

“กินข้าวเข้ากันก่อนนะหนูพริม เดี่ยวเฮียเขาเสร็จงานก็คงจะติดต่อมา” ทิพย์ประภาว่าขณะเอื้อมมือไปแตะเรียวแขนของหญิงสาวที่เพียบพร้อมในทุกด้าน

“ค่ะ” สาธิตารับคำพร้อมรอยยิ้มบาง

“เข้าขนาดนี้จะไปไหนดีวะเนี่ย” นั้ธัซซ์เคาะปลายนิ้วลงบนพวงมาลัย ก่อนจะยกมือขึ้นปิดปากหาว จากนั้นก็แตะที่หน้าจอบเพื่อเปิดวิทยุฟังไปพลางๆ ระหว่างตัดสินใจ

“ไปหาครูชาติดีกว่า” ชายหนุ่มว่า พลังเหยียบคันเร่งมุ่งหน้าสู่อำเภอ ลัดทึบ จังหวัดชลบุรี

นายทหารหนุ่มหนุ่มพวงมาลัยเลี้ยวเข้าสู่เขตหน่วยฝึกรบพิเศษทางเรือ ที่ครั้งหนึ่งตนเคยได้เข้ามารับการฝึกความแข็งแกร่งของร่างกาย พัฒนาจิตใจให้เข้มแข็ง กล้าตัดสินใจด้วยความเด็ดขาดและรวดเร็ว แม้จะผ่านการฝึกมาแล้วหลายปี แต่เขากียังจดจำคำสอนต่างๆ ได้อย่างแม่นยำ และประสบการณ์ในการฝึกที่ผ่านมาก็บ่มเพาะให้เขามีสัญชาตญาณในการเอาตัวรอดได้โดยไม่ทิ้งเพื่อนร่วมรบ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สำคัญอย่างยิ่งในการดูแลผู้ใต้บังคับบัญชาและเป็นที่พึ่งให้แก่ประชาชน

“ครูขอยู่หรือเปล่าครับ” นทีธัชดับเครื่องยนต์แล้วลงไปถามเจ้าหน้าที่ที่ยืนอยู่หน้าที่ทำการหน่วยฝึก

“รองนที สวัสดิ์ครับ” ก่อนชายหนุ่มคนดังกล่าวจะทันได้ตอบ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้นจากด้านข้าง

“อ้าว สวัสดิ์ครับครู” นทีธัชทำความเคารพ

“ไปยังไงมายังไงถึงมาที่นี่ได้” ครูคนเดิมเดินเข้ามาถาม

“มาเยี่ยมครูชาครับ”

“อ้อ แกเพิ่งกลับบ้านพักไปเมื่อกี่ ตามไปสิรอง หลายวันก่อนยังเปรยๆ อยู่เลยว่าไม่เจอรองที่ตั้งหลายปี”

นทีธัชระบายยิ้มน้อยๆ ก่อนตอบ “สองสามปีที่ผ่านมาแทบไม่ได้พักเลยครับครู”

“แกคงคิดถึงศิษย์เอก” ครูฝึกคนเดิมว่าต่อ

“บ้านพักครูหาไปทางไหนครับ” นทีธัชถามต่อ

“ขับตามผมมาละกัน” ครูฝึกว่าพลางเดินไปที่รถยนต์ของตน นทีธัชจึงกลับไปขึ้นรถของตัวเอง แล้วขับตามครูฝึกคนดังกล่าวไปติดๆ

“หลังนี้ครับรอง” รถยนต์คันหน้าชะลอความเร็ว แล้วลดกระจกลงตะโกนบอกสารพัดคันหลัง

“ขอบคุณครับครู” นทีรัชชัฏตะโกนตอบ

“ฉันผมขอตัวก่อนนะครับ” อีกฝ่ายว่าแล้วเหยียบคันเร่งแยกออกไป นทีรัชชัฏค่อยๆ เคลื่อนรถไปจอดเทียบฝั่งตรงข้ามของบ้าน จากนั้นจึงเดินไปชะเง้อคอมองด้านหน้าประตูรั้ว

“ครูครับ” ผู้มาเยือนร้องเรียกไม่ดังนัก เจ้าของบ้านที่นั่งอยู่หน้าบ้านและกำลังย้ายต้นกุหลาบลงกระถางไปใหม่ละมือจากงานที่ทำเงยหน้าขึ้นมามองตามเสียง

“อ้าว รองนที ไปยังไงมายังไงถึงมาที่นี่ได้” นาวาตรีบัญชา หัวหน้าครูฝึกหลักสูตรรบพิเศษทางน้ำที่นทีรัชชัฏเคยร่วมฝึกเอ่ยถาม ก่อนจะเดินออกไปเปิดประตูต้อนรับ

“ตั้งใจมาหาครูครับ” นทีรัชชัฏตอบพร้อมประนมมือไหว้

“หายหน้าหายตาไปหลายปี นี่กลัวลืมกันเสียแล้ว” บัญชาว่าพลาง

ตบปา ลูกศิษย์ แล้วพาเข้าไปนั่งในบ้าน

“ใครจะลืมหักครุฑสาโยโหดได้ครับ ทุกวันนี้ยังนอนฝันถึงตอนฝึกอยู่เลย” นทีรัชชต์ตอบขณะย่อตัวลงนั่งบนโซฟา

“โหดแล้วดีหรือเปล่าละ” ครูฝึกสาโยโหดถาม

“ดีสิครับ ทุกวันนี้เวลาออกทำงานก็ได้ใช้วิชาที่ครูสอนตลอด”

“หมั่นฝึกบ่อยๆ เพราะเวลาทำงานจริงเราไม่มีทางรู้เลยว่าต้องเจอกับสถานการณ์ไหนบ้าง ร่องมีพรสวรรค์ เก่งทั้งรบบทางน้ำ ทางบก และอากาศ”

“แต่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังชอบน้ำมากที่สุด” นทีรัชชต์ตอบ บัญชามองใบหน้าลูกศิษย์คนโปรดแล้วหัวเราะเสียงในลำคอ

“ได้ยินมาว่าครูต้องไปราชการหลายเดือน” นทีรัชชต์ว่าต่อ

“อ้อ...” ชายวัยกลางคนพยักหน้ารับเนือยๆ

“ครูมีเรื่องอะไรทราวจใจหรือเปล่าครับ” นทีรัชชต์ถาม เพราะครูบัญชาที่ตนรู้จักนั้นเป็นคนกระตือรือร้นกับงานที่ได้รับผิดชอบเสมอ ทว่าคราวนี้กลับผิดแผกจนน่าประหลาดใจ

“ถ้าเป็นเมื่อก่อนครูก็ไม่มื่ออะไรให้ต้องห่วง แต่ว่าตอนนี้...”

“พ่อจ๋า พ่อ พ่อ พ่อ พ่อ ทำดา กำมือขึ้นแล้วหมุนๆ ชูมือขึ้นโบกไปมา กำมือขึ้นแล้วหมุนๆ ชูมือขึ้นโบกไปมา กางแขนขึ้นแหละลง พับแขนมือแตะไหล่ กางแขนขึ้นแหละลง ชูมือขึ้นหมุนไปรอบตัว”

บัญชายังไม่ทันได้เอ่ยบอกในสิ่งที่ตนเป็นกังวล เสียงเปิดประตูและเสียงเพลงก็ดังขึ้นพร้อมกับการระบำประกอบบทเพลงของเด็กสาวในชุดนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ถือเอกสารเอาไว้ในมือ

“...”

ร่างกำยำภายในห้องนั่งเล่นเงยหน้าขึ้นมองตามเสียงพร้อมกันทว่าต่างความรู้สึก บัญชานั้นระบวยิ้มมองภาพเบื้องหน้าอย่างอ่อนโยน ในขณะที่นทีรัชชต์มวดคิ๋มมอง ยอมรับว่าตกใจไม่น้อยกับการเริงระบำเบื้องหน้า

“อู๊ย! พ่อมีแขกหรือจ๊ะ” ร่างเล็กที่หลบหลับตาหวาดลวดลายสาย

สะโพกว่าแล้วยิ้มเหย บัญชาทางแขนออก จากนั้นเจ้าของเสียงเพลงจึงย่อตัวลงนั่งในอ้อมแขน

“รองนที คิษย์เอกของพ่อ” บัญชาแนะนำ สาวน้อยถักผมเปียสองข้างเงยหน้ามอง ‘คิษย์เอก’ ของบิดาแล้วส่งยิ้มหวานก่อนจะประนมมือไหว้

“สวัสดีค่ะคุณอา”

ต๊อบ!

ทันทีที่เด็กสาวเอ่ยจบ ‘คุณอา’ คนใหม่ก็เผลอปล่อยแขนที่วางพาดอยู่บนตักหล่นกระแทกโซฟา

“เอ่อ...เรียกพี่ที่ดีกว่าครับ เรียกคุณอาดูแก่ชอบกล” นทีรัยรับไหว้หลังจากที่ตั้งสติได้

บัญญัติได้แต่หัวเราะขันในลำคอ “เรียกพี่ตามที่รองเขาบอกเถอะลูก ขึ้นเรียกอาจะยิ่งขายไม่ออกไปกันใหญ่”

“เรียกพี่ก็ได้ค่ะคุณอา แต่ขอค่าขนมหมื่นห้าด้วยนะคะ” เด็กสาวหัวเราะคิกขندهตอบ พาให้คนที่ต้องจ่ายหมื่นห้าถึงกับต้องกลอกตามองเพดานบ้านวนสองสามรอบ

บัญญัติบิปลายจุมภรีนของบุตรสาวอย่างไม่แรงนัก ก่อนจะหันไปเอ่ยกับนทีรัย “ส่วนนี้น้ำรินลูกสาวครู”

ชายหนุ่มยิ้มรับ ทั้งที่ตกใจไม่น้อยกับการแนะนำนี้ ด้วยตนเองก็ไปมาหาสู่กับบัญชามาหลายปี แต่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าครูของตนมีครอบครัวแล้ว

“ยิ้มเป็นขนาดนี้ มีข่าวดีอะไรจะบอกพ่อหรือเปล่า” บัญชาหลุบตามองใบหน้าเบะยิ้มในอ้อมแขนเล็กน้อยก่อนถาม

“มีสิจ๊ะ” วณาลีหรือน้ำรินตอบพลางยื่นเอกสารในมือไปด้านหน้า “ทีมเชียร์ลีดเดอร์ของน้ำรินได้อันดับหนึ่งของเขต เย้!”

“ขนาดนั้นเชียว” บัญชาเลิกคิ้วมอง ไม่ต่างกันเลยกับนทีรัยที่เบิกตาขึ้นมองด้วยความสนใจ

“มีระดับนี้แล้ว อย่าลืมรางวัลเด็กดีด้วยนะคะ” วณาลีว่าก่อนจะเดิน

ตัวออก “น้ำรินไปเปลี่ยนชุดก่อนดีกว่า พ่อจะได้คุยธุระต่อ” จากนั้นจึงเดินฮัมเพลงขึ้นบันไดบ้านไปอย่างอารมณ์ดี

“นี่คือสิ่งที่ครูกังวลใช่ไหมครับ” นทีธัชถามหลังจากที่สาวน้อยอารมณ์ดีเดินลับขึ้นไปด้านบนบ้าน

“อ้อ เพราะน้ำรินจะต้องอยู่ที่นี่คนเดียวระหว่างที่ครูออกทำงาน”

“แล้วเอ่อ...” นทีธัชอีกอึก แต่ปัญญากลับเข้าใจในสิ่งที่ชายหนุ่มสงสัยดีจึงอธิบายต่อ

“ครูกับแม่ของน้ำรินเราแยกทางกันได้สามปีแล้ว ครูเลยไปรับน้ำรินมาอยู่ด้วยที่นี่”

“แล้วน้ำรินรู้หรือยังครับว่าครูต้องไปราชการหลายเดือน”

ปัญญาสายหน้าน้อยๆ “ครูเพิ่งได้รับคำสั่งเมื่อวาน เลยยังไม่มีโอกาสคุยกับน้ำริน”

น้ำเสียงที่เจอไปด้วยความหนักใจนั้นพาให้นทีธัชพลอยเป็นกังวลตามไปด้วย “พอจะมีญาติคนอื่นฯ มาอยู่เป็นเพื่อนน้องตอนครูไม่อยู่หรือเปล่าครับ”

ปัญญาสายหน้าน้อยๆ “แม่ของครูปีนี้ก็เปิดสืบทกว่าแล้ว ท่านอยู่กับน้องชายครูที่ต่างจังหวัด”

“แล้วแม่...” นทีธัชอีกอึกเล็กน้อย มาถึงขั้นนี้แล้วเขาจึงตัดสินใจเอ่ยถามจนจบประโยค “ขอโทษนะครับครูที่ละลาบละล้วง ผมแค่คิดว่าช่วงที่ครูไม่อยู่น่าจะลองติดต่อให้แม่ของน้ำรินมาอยู่เป็นเพื่อน”

ปัญญาระบายยิ้มน้อยๆ “ถ้าครูขอให้เธอมาอยู่ดูแลน้ำรินจริงๆ เธอก็คงจะดีใจมาก แต่น้ำรินคงไม่ยอม”

“หือ...” นทีธัชเลิกคิ้วขึ้นมองเป็นเชิงถาม

“แม่ของน้ำรินมีครอบครัวใหม่”

“...”

นทีธัชสยดสยองตาผู้เป็นครูแล้วประณมมือไว้ “ผมขอโทษครับครู”

“ไม่เป็นไรรอง ระหว่างผมกับแม่ของน้ำรินเราจบกันด้วยดี แต่สำหรับเด็กที่ไม่เคยรับรู้ปัญหาของผู้ใหญ่มาก่อน อาจจะยังทำใจไม่ได้” บัญชาตอบ
 นทีธัชจึงได้แต่ถอนหายใจ และนั่งฟังเรื่องราวที่ครูฝึกของตน
 ถ่ายทอดให้ฟังเท่านั้น ทว่าก่อนทั้งคู่มั่นใจได้สนทนากันต่อ เสียงฝีเท้าย่ำลง
 บันไดของเด็กสาวที่ขอตัวขึ้นไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกายเมื่อครูก็ตั้งขึ้น
 ชัดจังหวะอีกครั้ง

นทีธัชเผลอไล่สายตามองเจ้าของเสียงขลุกลักตั้งแต่ปลายเท้า
 กระโปรงกางเกงสีฟ้าน้ำทะเลที่สูงเหนือเข่าประมาณหนึ่งฝ่ามือ เสื้อแขนกุด
 สีเหลืองอ่อนขนาดพอดีตัวที่ช่วยขับเน้นให้เรียวแขนและเรียวขาสีน้ำผึ้ง
 ดูโดดเด่นจนไม่อาจจะสายตาได้ และยังไล่สายตาส่งขึ้นเท่าใด กล้ามเนื้อ
 หน้าอกข้างซ้ายของนายทหารวัยสามสิบห้าปีก็กระตุกแรงมากขึ้นเท่านั้น
 เพราะในขณะนี้เด็กสาวผมเปียเมื่อครูได้เปลี่ยนทรงผมใหม่เป็นรวบตึง
 ขึ้นกลางศีรษะแล้วปล่อยปลายผมทั้งน้ำหนักลงเป็นหางม้า ซึ่งการรวบตึง
 ดังกล่าวก็ส่งผลให้ใบหน้าน่ารักเมื่อครูดูสวยคมขึ้นถนัดตา

เจ้าของบ้านที่เอียงหน้ามองตามสายตาของแขกผู้มาเยือนกระแอม
 กระไออย่างไม่ดังมากนัก ทว่านั่นก็ดังพอที่จะเรียกสติของนทีธัชให้กลับมา
 อีกครั้ง

นทีธัชยกมือขึ้นเกาท้ายทอยแก้แค้นแล้วยิ้มเหี้ย ก่อนจะชวนผู้เป็น
 ครูสนทนาต่อ ในขณะที่วนาลีเดินเลี้ยวเข้าไปอีกทาง และกลับมายังห้อง
 นั่งเล่นอีกครั้งพร้อมแก้วน้ำดื่มสองแก้ว

“พ่อจ๋า วันเกิดพรุ่งนี้อยากกินอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าจ๊ะ” เด็กสาว
 ถามหลังจากวางแก้วน้ำลงบนโต๊ะกลางเบื้องหน้าบิดากับนทีธัช

“วันเกิด!” บัญชาหันขวับไปมองใบหน้าของบุตรสาว ก่อนจะเอ่ยถาม
 เสียงสูง ในขณะที่นทีธัชเองก็หันไปจ้องใบหน้างามเช่นกัน

“จ๊ะ วันเกิด” วนาลีตอบด้วยน้ำเสียงสดใส แกว่งตาวาววับไปด้วย
 ความสุข

“หนูไม่ได้เกิดเดือนนี้ไม่ใช่หรือลูก” บัญชาถามต่อ
 “ใช่ พ่อจำ วันเกิดน้ำรินอีกตั้งหลายเดือน พงษ์นี้วันเกิดพ่อต่างหาก”
 เด็กสาวว่าเสียงกลัวหัวเราะ

“หือ...” นทีรัชชเบนสายตาไปมองใบหน้าของครูฝึกแล้วระบายยิ้ม
 บางๆ “ทำงานหนักจนลืมวันเกิดตัวเองเลยนะครับครู”

“อะไรก็ได้ลูก อาหารฝีมือหนูอร่อยทุกอย่างอยู่แล้ว” บัญชาเอื้อมมือ
 ไปลูบผมบุตรสาว ก่อนจะหันไปเอ่ยกับชายหนุ่มอีกคนในบ้าน “รีบกลับ
 หรือเปล่ารอง อยู่ฉลองวันเกิดกันหน่อยไหม”

“ผมได้พักอีกห้าวันเลยครับครู” ชายหนุ่มตอบกลับอย่างรวดเร็วโดย
 แทบไม่ต้องใช้ความคิด และเมื่อเอ่ยจบประโยคก็อดประหลาดใจกับสิ่งที่ตน
 ตัดสินใจไม่ได้

“ดีจริง ปีนี้ต้องจัดเต็มหน่อยนะลูก เรามีแขกคนสำคัญมาร่วมฉลอง
 ด้วย” บัญชาหันไปเอ่ยกับบุตรสาว

“ได้เลยค่ะ ขึ้นน้ำรินขอไปตลาดก่อนนะคะ” เด็กสาวรับคำ ทว่าจังหวะ
 ที่หันตัวลุกขึ้นก็หันไปส่งยิ้มหวานให้แขกคนสำคัญของบิดาอีกรอบ และใน
 นาทีนั้นเองนทีรัชชก็ยิ้มกว้างตอบรับเช่นกัน

“อยู่กินข้าวด้วยกันก่อนนะคะคุณอา”

“...”

ริมฝีปากยิ้มยิ้มเมื่อครู่หุบลงโดยพลัน นายทหารหนุ่มตีหน้าขี้น
 แล้วเอ่ยแก้สถานะของตัวเองเสียงแผ่ว “พี่นทีครับ”

วนาลีลุกขึ้นยืนเต็มตัวแล้วหัวเราะคิก “ก็ยังไม่ได้อายหมิ่นท่านีคะ”
 เอ่ยจบก็เดินฮัมเพลงออกไปจากบ้าน ทิ้งให้คนที่จะต้องเสียเงินหมื่นห้า
 อ้าปากค้างมองตามไปจนสุดตา

“สงสัยรองคงต้องยอมเสียหมื่นห้าแล้วละ” เสียงกลัวหัวเราะทุ้มต่ำ
 ในลำคอเรียกความสนใจของนทีรัชชให้กลับมาอีกครั้ง ชายหนุ่มหันไปมอง
 ตามเสียงแล้วยิ้มเหย

“น้ำรินอายุเท่าไรครับครู”

“ปีนี้ก็ครบสิบแปดปีเต็ม”

นทีธัชชใช้ทักษะทางคณิตศาสตร์คิดในใจคำนวณผลต่างระหว่างวัยของเขากับเธออย่างรวดเร็ว แล้วเบิกตากว้าง “ห่างกันแค่สิบเจ็ดปีเอง ไม่เห็นต้องเรียกว่าอา”

และประโยคดังกล่าวของนทีธัชชก็เรียกเสียงหัวเราะจากบัญชาได้อีกรอบ “แต่รองอายุน้อยกว่าผมแค่สิบปี”

“โอ้ แล้วกันสิครับครู” คนไม่อยากจะจินตนาการเสียงแผ่ว ทว่าใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ก่อนบทสนทนาจะเปลี่ยนไปเป็นเรื่องงานใหญ่ที่กำลังจะมาถึง จนกระทั่งวนาลีปั่นจักรยานคันเก่งกลับมาพร้อมด้วยวัตถุดิบสำหรับประกอบอาหารมากมาย

“ตำลึงตำทั้งที่ต้องตำให้ดีให้มีฝีมือ คุณแม่ขา ฆูน้อยหนีบมือ อ้อ อ้อ อ้อ อ้อ” เสียงเพลงประกอบโฆษณาอดีตเมื่อหลายปีก่อนดังวนไปวนมาระหว่างที่แม่ครัวตัวน้อยกำลังตระเตรียมอาหารอยู่ในห้องครัว

นทีธัชชชะเง้อมองไปตามเสียงเป็นระยะ จนบัญชาสังเกตได้ “น้ำรินเป็นเด็กอารมณ์ดี ตั้งแต่ย้ายมาอยู่ที่นี่บ้านครูก็ไม่เคยเงียบเหงาอีกเลย”

“นั่นสิครับ ท่าทางจะชอบด้านนั้นหนាកการ” นทีธัชชร่วมผลสมโรง เอ่ยถึงเด็กสาวที่เป็นหัวข้อสนทนาอย่างอารมณ์ดีเช่นกัน

“ร้อง เต้น เล่น ระบาย ครอบสูตร พอย้ายมาเรียนที่นี่ปีแรกก็ได้เป็นเชียร์ลีดเดอร์เลย ไม่รู้ไปทำอาชีพไหนครูถึงเห็นแวว”

นทีธัชชพยักหน้ารับ เพราะไม่กี่ชั่วโมงที่ผ่านมาที่ได้พบกับวนาลี เขาก็ได้เห็นความสามารถของเด็กสาวหลายอย่าง ทั้งร้องทั้งระบาย และก็อดแปลกใจไม่ได้ที่จุ๋ๆ สมองก็ลังการว่าหากได้เห็นเธอโชว์เชียร์ลีดเดอร์สักครั้งคงจะดีไม่น้อย

แม่ครัวเสียงดีใช้เวลาประกอบอาหารพร้อมขับกล่อมบทเพลงช้าโหมง

ครึ่ง จากนั้นจึงล่ำเลียงจานอาหารไปวางบนโต๊ะ แล้วเดินมาตามบัญชากับ นทีรัชช

แขกผู้มาเยือนกวาดตามองเมนูอาหารสามสี่จานบนโต๊ะแล้วระบาย ยิ้มน้อยๆ ก่อนย่อตัวลงนั่งบนเก้าอี้ฝั่งขวามือ แน่ใจว่าบัญชากับวนาลีนั้น ครอบครองเก้าอี้ทางฝั่งซ้ายมือ

“ใ้ส่อ่อนทอดกระเทียมจานเด็ดของน้ำรินชาละ” บัญชาเผยหน้าขึ้น เอ่ยกับชายหนุ่มฝั่งตรงข้าม

นทีรัชชจึงยื่นช้อนออกไปตักเมนูดังกล่าวเป็นจานแรก แต่ก่อนจะ ละเลียดใ้ส่อ่อนทอดกระเทียมเข้าปากวนาลีก็เอ่ยแนะวิธีการเพิ่มอรรถรส ในการรับประทานเมนูดังกล่าวขึ้น

“ใ้ส่อ่อนทอดต้องจิ้มน้ำจิ้มแจ่วมะขามเปียกสูตรของน้ำรินด้วยนะคะ รับรองว่าจะเป็นการกินใ้ส่ที่ฟินมาก”

นทีรัชชจึงวางใ้ส่อ่อนขึ้นดังกล่าวลงบนจานแล้วยื่นมือไปตักน้ำจิ้ม แจ่วมาราด จากนั้นก็ตักใ้ส่พร้อมน้ำจิ้มเข้าปาก

“อร่อยจริงๆ ด้วย” นทีรัชชว่าหลังจากกลืนอาหารคำแรกลงคอ

“ขอบคุณค่ะ” วนาลีประนมมือไหว้พร้อมยิ้ม ก่อนจะเริ่มรับประทาน อาหารฝีมือตัวเองบ้าง

“จริงสิ แล้วนี่รองจะพักที่ไหน” บัญชาถามขณะตักแกงจิตลูกรอก มาราดบนข้าวในจานของตน

“คิดว่าจะไปหาโรงแรมแถวนี้นอนครับ” นทีรัชชตอบพลางดักไข่โป๊ ผัดไ้มารับประทาน

“โรงแรมแถวนี้...” บัญชาทำท่าครุ่นคิด “ที่ไหนดีล่ะ”

“เดี๋ยวน้ำรินช่วยหาในเน็ต แต่ว่าถ้าไม่มีก็นอนที่นี้ได้แหละ”

ขวับ!

ทั้งบัญชาและนทีรัชชหันไปมองเด็กสาวเป็นตาเดียว

วนาลีสับดาบติดกับชายหนุ่มฝั่งตรงข้ามสลั้กันไปมา “นอนห้องน้ำริน

“ได้นะคะ เพราะคืนนี้น้ำรินอยากนอนกับพ่อ วันพรุ่งนี้ก็จะได้ไปใส่บาตรด้วยกันแต่เช้า”

“เอ่อ...” บัญชาทำหน้านัยยาก ในขณะที่นทีรัชชกลั้นน้ำจนหน้าแดง สาวน้อยน้ำรินคงคิดว่าเขาเป็น ‘คุณอา’ ของเธอคนหนึ่งจริงๆ ลินะ ถึงได้ชวนนอนค้างอ้างแรมด้วยกันเช่นนี้ เด็กเอ๋ย เด็กน้อย ช่างไม่รู้อะไรเสียเลย ว่าสิ่งที่เธอเพิ่งเอ่ยออกไปนั้นอันตรายเพียงใด

“ไม่รบกวนดีกว่าครับ แต่พรุ่งนี้เช้าผมจะรีบมาใส่บาตรด้วย” นทีรัชชตอบ

“แต่ว่าเราไม่ได้ใส่บาตรกันที่นี่นะคะ เพราะที่นี่ไม่มีพระสงฆ์” วนาลีรีบอธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจัง จริงจังเสียจนคนฟังได้แต่ยิ้มเหี้ย

“เอ่อ...ครับ พรุ่งนี้จะมาหาที่นี่แต่เช้า แล้วค่อยออกไปใส่บาตรที่วัดพร้อมกัน” นทีรัชชจำต้องแก้ไขประโยคของตนให้ชัดเจน โดยมีเสียงหัวเราะในลำคอของบัญชาคลอเป็นลูกคู่

หลังจากรับประทานอาหารฝีมือวนาลีเสร็จ นทีรัชชก็ขอตัวออกไปหาที่พักที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักของบัญชามากนัก และเมื่อลงทะเลเบียนเข้าห้องพักเรียบร้อยแล้ว ชายหนุ่มจึงเปิดโถงไขวอย่างดีแล้วถือแก้วออกไปนั่งเล่นตรงระเบียงหลังห้องที่มองเห็นวิวทะเลทอดตัวยาวไปจนสุดตา

“ไม่นึกเลยว่าคนใหม่ๆ อย่างครูชาจะมีลูกสาวแสนแบบนี้” นายทหารหนุ่มพิมพ์เสียงแผ่ว จากนั้นจึงยกแก้วไว้นั้นมาจิบ แล้วทอดสายตามองดวงดาวที่พราวระยับประดับท้องฟ้ายามรัตติกาล

๕

แสงสีทองของดวงอาทิตย์เริ่มส่องจับขอบฟ้ายามรุ่งอรุณของวันใหม่ นทีรัชชชะลอรถจอดเทียบบาทวิถีฝั่งตรงข้ามบ้านพักของบัญชาดั้งเดิม แล้วเดินข้ามถนนไปชะเง้อคอมองเข้าไปด้านในรั้วบ้าน

“ไม่มีออกดกเรียกด้วย โทร. หากี่แล้วกัน” นทีรัชชพึมพำ ทว่าจังหวะที่ล้วงเครื่องมือสื่อสารออกมาจากกระเป๋ากางเกงนั้น เสียงเปิดประตูบ้านก็ดังขึ้น ชายหนุ่มงยหน้าไปมองยังทิศทางนั้นอีกรอบ

“สวัสดีค่ะคุณอา เข้ามานั่งรอในบ้านก่อนนะคะ น้ำรินเพิ่งเตรียมของใส่บาตรเสร็จ ขออาบน้ำแป็บหนึ่ง ส่วนพ่อชากำลังแต่งตัวอยู่ค่ะ” เด็กสาวในชุดนอนลายหมี่น้อยสีขาวที่มีเสื้อคลุมสีและลายเดียวกันสวมทับเอ๋ยทักทาย พร้อมกับเดินมาเปิดประตูรั้วแล้วเชื้อเชิญแขกของบิดาให้เข้าไปนั่งในบ้าน

นทีรัชชเผลอมองตามสะพานพายุแล้วกลืนน้ำลายลงคออย่างลึ้มตัว นี่เธอไม่รู้เลยหรืออย่างไรว่าไม่ควรหันหลังโชว์สัดส่วนอวบอ้วนของเด็กวัยกำลังโตต่อหน้าชายหนุ่มวัยกัลต์มันเช่นเขาแบบนี้ เพราะต่อให้เป็นสุภาพ

บุรุษเพียงใดก็อดที่จะคิดอกุศลลึกลงๆ ไม่ได้อยู่ดี หลังจากให้น้ำมาเสิร์ฟให้แขกเรียบร้อยแล้ววนาลีจึงปลีกตัวขึ้นไปทำธุระส่วนตัวด้านบนบ้าน

“คิดบ้าอะไรของแกอยู่วะไอ้นที นั่นเด็กมัธยมเลยนะโว้ย” นทีธัชชตบหน้าผากตัวเองดังผาด ยอมรับอย่างไม่อายว่าตลอดระยะเวลาจากประตู่รั้วจนถึงห้องนั่งเล่นนั้น ตนไม่สามารถละสายตาจากความกลมกลืนของเด็กสาวไปได้แม้แต่เสี้ยวนาทีเดียว

“นี่เราห่างผู้หญิงนาน จนคิดหีนกับลูกกับหลานเลยหรือวะเนี่ย” ชายหนุ่มบ่นพึมพำกับตัวเองเสียงไม่ดังนัก ไม่ว่าจะขอร้องเช่นไรวนาลีก็ยังคงเรียกตนว่า ‘คุณอ’ ตามที่เรียกรุ่นน้องคนอื่นๆ ของบิดาอยู่ดี ซึ่งนั่นก็เท่ากับว่าเธอเคารพตนประดุจญาติผู้ใหญ่อีกคน

เสียงฝีเท้าหนักที่ย่ำลงบันไดคือสัญญาณเตือนให้คนที่นั่งเอกเขนกเอนหลังและพาดศีรษะลงบนพนักโซฟาอยู่ในห้องนั่งเล่นชั้นล่างตามลำพังขยับปรับท่าให้สุภาพ จากนั้นจึงทำความเคารพและเอ่ยทักทายผู้อาวุโสกว่า

“สุขสันต์วันเกิดครับครู”

“ขอบคุณมากรอง” บัญชียิ้มรับพลางสาวเท้าเข้าไปนั่งลงบนโซฟาตัวยาว “รอน้ำรินแต่งตัวแป้นะ ได้ยินเสียงวิ่งออกจากห้องน้ำแล้วละ”

นทีธัชชพยักหน้ารับพร้อมยิ้ม “ครับครู...”

ตึ้ง!

นทีธัชชยังรับคำไม่จบประโยคใด เสียงตึงตังคล้ายวัตถุชิ้นใหญ่ตกกระแทกพื้นก็ดังมาจากชั้นบน ชายหนุ่มชะงักแล้วเบิกตามองบัญชาคล้ายถาม

“ไฉน!”

“น้ำริน” บัญชาว่าพลางผุดลุกขึ้น ซึ่งไม่ต่างกันเลยกับนทีธัชชที่ลืมนึกว่าที่นี่ไม่ใช่บ้านของตน และถือวิสาสะวิ่งตามเจ้าของบ้านขึ้นไปยังจุดเกิดเหตุอันเป็นต้นตอของเสียงร้องอย่างรวดเร็ว

“ไฉน! ตายจริง ไม่คิดจะหลบกันเลยหรือยังงั้น” เสียงใสที่ดังขึ้น

ภายในห้องนอนเล็กเปรียบเสมือนเชื้อเพลิงที่แรงให้ไฟทั้งสองคู่ขยับเคลื่อนที่ไวยิ่งกว่าเดิม

“น้ำริน เป็นอะไรลูก” บัญชาเคาะประตูห้องแล้วร้องถาม

“ชนขอบเตียงอีกแล้วจะ แต่วันนี้เลื่อนขึ้นไปอีกหน่อย เข่าร่อนน๊วก้อยพอดี ไม่รู้จะแม่นอะไรขนาดนี้” เด็กสาวภายในห้องขานตอบเสียงก๊วหัวเราะ จากนั้นเพียงไม่นานก็มีเสียงเคลื่อนที่ซำๆ ดังมาจากด้านใน และตามมาด้วยเสียงเปิดประตู

“ไหวนะลูก” บัญชาถาม

“ไหวจะ แต่ตอนชนมันแปล๊บแรงไปหน่อย น้ำรินตกใจเลยพล่อร้องเสียงดัง”

“เลือด...” นทีรัชชัชอาศัยจังหวะที่บัญชากับวนาลีสนทนากันอยู่กวาดตามองหญิงสาวตั้งแต่ศีรษะจดปลายเท้าเพื่อไล่หาความผิดปกติ อันจะเกิดขึ้นจากอุบัติเหตุเมื่อครู่ ก่อนจะเอ่ยเสียงแผ่วยามมองเห็นน้ำสีแดงซึมอยู่ตามร่องน๊วก้อยเท้าข้างขวา

บัญชากับวนาลีเหลียวไปมองเจ้าของเสียงเป็นอันดับแรก ก่อนจะสามัคคีมองตามทิศทางสายตาของชายหนุ่มอย่างพร้อมเพรียงกัน

“อ้าว น้ำรินไปๆ ไปนั้ก่อน เดี่ยวพ่อจะไปหาพลาสติกมาให้” บัญชาส่ายหน้าน้อยๆ ก่อนจะเดินลี้วลงไปยังชั้นล่างของบ้าน

เมื่อยืนอยู่กับเด็กสาวที่ด้านหน้าห้องนอนของเธอตามลำพัง ‘คนนอก’ ที่ถือวิสาสะวิ่งตามครุฝึกขึ้นมาก็เริ่มรู้สึกประดักประเดิด ทั้งที่ปกติเป็นคนที่ไม่คิดและลงมือทำทุกสิ่งด้วยความมั่นใจ ทว่าไม่ใช่กับเวลานี้ เวลาที่มีไม้แข็งขาดูจะเกะกะหาที่หาทางวางลำบากเสียเต็มประดา

“ล้างแผลก่อนแล้วค่อยปิดพลาสติกก็แล้วกัน” นทีรัชชั้ค้นหาเสียงของตัวเองจนเจอ จากนั้นจึงหมุนตัวเดินเข้าไปในห้องน้ำที่อยู่ไม่ไกล ชายหนุ่มล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วเปิดก๊อกน้ำ นำครึ่งหนึ่งของผ้าไปรองน้ำจนเปียกแล้วบิดพอหมาด ก่อนจะเดินกลับมาจุดเดิมอีก

รอบ และพบว่าบัญญัติได้ประครองบุตรสาวเข้าไปนั่งบนเตียงเรียบร้อยแล้ว

“หนูติดเองจะพ่อ” วณาลีว่าพลางแบมือขอพลาสติกจากบิดา

“ใส่กระโปรงจะยกขาขึ้นติดยังไ้ ก้มลงไปก็ไม่ถึงอยู่ดีเชนสันแบบ
นี้” ผู้เป็นบิดาตอบ และตั้งท่าจะย่อขาลงนั่ง ทว่าเครื่องมือสื่อสารในกระเป๋ากลับดังขึ้นเสียก่อน ชายวัยกลางคนจึงยึดตัวขึ้นตรงแล้วล้วงสมาร์ตโฟนออกมากดรับสาย

“ครับ...” บัญชาเอ่ยแล้วหมุนตัวออกไปสนทนากับต้นสายนอกห้อง โดยมีสายตาดูยากรู้ยากเห็นของวณาลีมองตาม

“ส่งสัยย่าจะโทร. มาอวยพรวันเกิด” เด็กสาวเอ่ยกับคนที่ยืนเก๋ๆ
กั๊งๆ อยู่หน้าประตูห้องนอน ก่อนจะเอื้อมมือไปหยิบพลาสติกที่บิดาวางไว้บนเตียงขึ้นมา

“เช็ดแผลก่อนดีกว่า” นทีรัชช์ว่าพลางสาวเท้าก้าวล้ำเข้ามายังสถานที่
ส่วนตัวของเด็กสาวเป็นครั้งแรก จากนั้นจึงย่อตัวลงนั่งกับพื้น แล้วยกเท้าข้างขวาของวณาลีมาวางบนเท้า

“คะ...คุณอา” เด็กสาวเบิกตาโพลง ทำท่าจะชักเท้ากลับ แต่ถูกมือหนา
ออกแรงรั้งเอาไว้ ก่อนจะบรรจุใช้ผ้าเช็ดหน้าผืนที่หมาดเช็ดทำความสะอาดแผลจนทั่ว จากนั้นก็หมุนผ้าผืนที่แห้งสนิทซบबाटแผลอีกรอบ แล้ว
ดึงพลาสติกจากมือบางมาแกะปิดทับบริเวณดังกล่าวอย่างเบามือ โดยมี
สายตาดูตื่นตกใจสองคู่มองตามทุกการกระทำ วณาลีสัมผัสได้ถึงความอุ่น
ที่แผ่ซ่านไปตามกระแสเลือด แก้มนวลทั้งสองข้างร้อนเทออย่างไม่ทราบ
สาเหตุ ในขณะที่บัญญัตินั้นได้แต่ยืนมองไปหน้าศิษย์เอกกับบุตรสาวสลับกันไปมาพลางพิมพ์เสียงในลำคอ

“รอนที...”

“คราวหลังก็เดินระวังๆ หน่อยแล้วกัน” นทีรัชช์เงยหน้าขึ้นเอ่ยกับ
เจ้าของใบหน้าสวยขณะวางเท้าน้อยลงบนพื้น แล้วดันตัวลุกขึ้นยืน

วณาลียกมือขึ้นกุมหน้าอกข้างซ้ายเล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าพร้อมกับ

เอ่ยขอบคุณ “ขอบคุณค่ะคุณอา ต่อไปน้ำรินจะเดินระวังให้มากขึ้น สงสัยคงต้องทำเหมือนที่เพื่อนๆ บอกแล้วค่ะ”

“บอกว่า?” ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นถาม

“เวลาน้ำรินเดินสวยๆ ที่ไม่มีเหตุต้องล้มต้องกลิ้งทุกที เพื่อนๆ เลยบอกว่าถ้าไม่ถนัดเดินก็ให้วิ่ง วิ่งให้สุดแล้วไปหยุดที่คำว่า ‘หอบ’ ”

“...”

นทีรัชช์ทอดสายตามองใบหน้าที่ทะเล้นแล้วหัวเราะในลำคอ

“อ้าว ทำแผลเสร็จแล้วหรือลูก” ผู้ที่แอบอยู่ตรงมุมประตูมาลักพักขยับเข้ามาด้านในห้องแล้วแสร้งร้องถาม

“เสร็จแล้วจะ ได้คุณอาช่วย น้ำรินเลยไม่ต้องยกขาขึ้นพาดบนเตียง” วณาลีตอบพลางลุกขึ้นเดินออกไปเกาะแขนบิดา “ไปใส่บาตรกันเถอะจะเดี๋ยวสาย”

“ไปกันเถอะรอง” บัญชาใช้มืออีกข้างลูบผมบุตรสาว ก่อนจะหันมาเอ่ยเรียกชายหนุ่มที่ยืนคว้างอยู่ข้างเตียง

“ครับครู” นทีรัชช์รับคำแล้วเดินตามออกไปอย่างว่าง่าย และเมื่อเดินลงบันไดมาถึงชั้นล่าง ชายหนุ่มก็เดินเข้าไปช่วยวนาลีหิ้วของสำหรับใส่บาตรในห้องครัว

“ไปรณพมณะครับครู”

“เออสิ” บัญชาตอบ เมื่อได้ยินดังนั้นนทีรัชช์จึงเดินนำวนาลีออกไปยังรถของตน

“แค่เอ็นดูหลานใช้ไหมรอง” บัญชามองตามหลังสองหนุ่มสาวแล้วเอ่ยกับตัวเองเสียงแผ่ว

“ยะธา วาวิระหา ปุรา ปะริปุเรนติ สาคะรัง

เอะเมวะ อิตโต ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ

อิจฉิตัง ปัตติตัง ตุมหัง

ขิปปะเมวะ สะมิขณฺเฑตุ
 สัฬเพ ปุเรนฺตุ ลังกัปปา
 จันโท ปัณณะระโส ยะถา
 มะณิ โชติระโส ยะถา ฯ”

นทีธัชชักับวนาลีละมือจากการแตะแขนบัญชาเพื่อร่วมกันกรวดน้ำ
 หลังจากการถวายภัตตาหารเรียบร้อยแล้ว จากนั้นทั้งสามจึงนั่งคุกเข่าในท่า
 เทพบุตรและเทพธิดาประนมมือกราบเบญจางคประดิษฐ์สามครั้ง

“สดชื่นจังเลยนะจ๊ะพ่อ” วนาลียิ้มจนตาหยีระหว่างทางเดินกลับมายัง
 รถ

“ขอบใจนะลูกที่ตื่นแต่เช้ามาเตรียมของให้พ่อ” บัญชาว่า

“จ๊ีบๆ ความจริงน้ำรินอยากจะได้งานวันเกิดพ่อด้วย แต่ตอนนี้
 เจ็บเท้าเลยอดโชว์ท่าเพลงใหม่เลย”

“ไว้ค่อยไปเต้นที่บ้านก็ได้ลูก เต้นในวัดโนวแบบนี้คงไม่ดีเท่าไร”
 บัญชาตอบเสียงกลั้วหัวเราะ โดยมีนทีธัชชัส่งเสียงหัวเราะแผ่วเบาในลำคอ
 เป็นลูกคู่

“เสร็จจากใส่บาตรแล้วมีโปรแกรมไปไหนกันต่อหรือเปล่าครับ” นที-
 ธัชชัถาม

“ไม่มีอะไรพิเศษหรอกจริง ปีนี้เป็นปีแรกด้วยซ้ำที่ครูได้หยุดในวัน
 เกิด” บัญชาตอบ

“ฉันขอเป็นเจ้าภาพฉลองวันเกิดให้ครูนะครับ ไม่เจอกันหลายปี
 ผมมีเรื่องอยากจะคุยกับครูอีกเยอะเลยจริงๆ”

“เออสิ”

และเมื่อผู้เป็นครูไม่ติดขัดชายหนุ่มจึงพาเจ้าของวันเกิดพร้อมบุตรสาว
 ไปยังห้องพักของตน ที่บัดนี้บริเวณระเบียงห้องพักขนาดกว้างขวางได้ถูก

เนรมิตเป็นงานเลี้ยงขนาดย่อม โต๊ะอาหารและเครื่องดื่มมากมายวางรายล้อมขอบสระว่ายน้ำส่วนตัว

“สุขสันต์วันเกิดครับครู” นทีรัชชียกแก้วไวน์ขึ้นมาชนกับบัญชา

“ขอบคุณมากจริง นี่เป็นงานเลี้ยงวันเกิดในรอบเกือบยี่สิบปีของครูเลยก็ว่าได้ เมื่อก่อนก็อยู่แต่กับงาน จะดีหน่อยก็สองสามปีหลังที่น้ำรินมาอยู่ด้วย รายนั้นต้องปลูกพ้อขึ้นมาใส่บาตรทุกปี” บัญชาตอบพลางส่งสายตาไปมองบุตรสาวที่นอนจิบน้ำมะพร้าวอ่อนอยู่บนเก้าอี้ข้างสระแล้วว่าต่อ

“แต่ดูทำงานนี้คนที่สนุกที่สุดน่าจะเป็นน้ำริน ดูลิ ขนของกินไปวางข้างตัวเต็มไปหมด”

นทีรัชชมองตามสายตาของบัญชาแล้วยกยิ้มที่มุมปากน้อยๆ “น้ำรินเป็นเด็กน่ารักนะครับครู”

“อ้อ แต่ช่วงที่แม่ของน้ำรินแยกทางไปก็ซึ่มอยู่พักใหญ่เหมือนกันกว่าจะกลับมาเหมือนเดิม ครูยังคิดไม่ออกว่าจะเริ่มต้นบอกเรื่องงานที่ต้องไปทำยังไงดี” ชายวัยกลางคนว่าพร้อมถอนหายใจ

“ช่วงที่ครูไม่อยู่ ผมสัญญาว่าจะแะมาดูแลน้ำรินบ่อยๆ” นทีรัชชีย่อยเสียงหนักแน่น

บัญชาหรีตามองใบหน้าขาวสะอาดของนายทหารหนุ่มเชื้อสายจีนที่มีดวงตากกลมโต คล้ายกับกำลังพยายามค้นหาบางสิ่งบางอย่างบนใบหน้านั้น

“หน่วยของรองกับที่นี่ก็ไม่ใช่ใกล้ๆ ไหนจะงานที่ต้องรับผิดชอบอีกครูไม่กล้ารบกวนหรอก”

“ไกลแค่ไหนผมก็จะมา ยิ่งแค่นี้ผมก็ไม่กลัว ครูไม่ต้องเกรงใจนะครับ” ชายหนุ่มยืนยันสิ่งที่เขาได้ตรงตรงตลอดทั้งคืนมาเป็นอย่างดี ว่าจะสามารถแบ่งเบานายทหารน้ำดีที่ทุ่มเทถ่ายทอดวิชาให้แก่ตนและทหารรุ่นแล้วรุ่นเล่าได้อย่างไรบ้าง ซึ่งหลังจากไคร่ครวญอย่างดีแล้ว เขาก็ตั้งใจว่าจะช่วยดูแลแก้วตาดวงใจของบัญชาให้ดีที่สุด แม้ว่าที่ผ่านมา นทีรัชชียะเลียงความวุ่นวายของชีวิตสันโดษโดยการเว้นระยะจากผู้หญิงทุกคนก็ตาม

ที ทว่าวนาลีนั่นคือช้อยกเว้น เพราะเธอยังเด็กนัก ดังนั้นจึงตัดปัญหาเรื่อง การหวานแสนห์เพื่อให้ตนลุ่มหลงจนรำคาญใจออกไปได้เลย

“จึ้นครูขอฝากน้ำรินด้วยก็แล้วกัน” บัญชาเอ่ยฝากฝั่งหลังจากเพ่ง พินิจลูกศิษย์ของตนอยู่ชั่วขณะ

“ครับครู” นทีธชัชรับคำพร้อมยิ้ม เป็นขณะเดียวกับที่วนาลียกจาน กุ้งเผาตัวเท่าฝ่ามือเข้ามาหาพอดี

“กุ้งเผาหวานมากเลยจ๊ะพ่อ น้ำรินชอบมาก”

“ชอบคุณเจ้าภาพหรือยังละ หือ” บัญชาว่าเสียงกลั้วหัวเราะ

“ยังเลยจ๊ะ” วนาลียิ้มเหย ก่อนจะวางจานกุ้งเผาในมือลงแล้วประนม มือไหว “ขอบคุณนะคะคุณอาที่จัดงานวันเกิดให้พ่ออา ทั้งยังเลือกเตรียม เมนูโปรดของน้ำรินมาหมดเลย”

“เมนูโปรด?” เจ้าภาพหนุ่มทวนคำเสียงสูง

“ค่ะ ของชอบของน้ำรินทั้งนั้นเลย”

“จริงสิ ครูก็ว่าจะเซวอยู่เหมือนกันว่างานวันเกิดครูทำไม่มีแต่ของ โปรดน้ำริน”

“ผมจำได้ว่าเคยถามครูว่าชอบกินอะไร แล้วครูตอบว่ากินได้ทุกอย่างไม่มีอะไรชอบมากหรือน้อยไปกว่ากัน วันนี้ผมก็เลยเลือกเมนูที่ผมชอบเป็น ส่วนใหญ่ แล้วเดาเมนูกลางๆ ว่าครูจะชอบแบบไหน” นทีธชัชรตอบ

“แปลกจังเลยนะคะ ชอบเหมือนกันเลย ไม่ได้การละ ชอบเหมือนกัน แบบนี้น้ำรินต้องรีบตุนของก่อนแล้วค่ะ เดี่ยวโดนแย่ง” วนาลีว่าแล้วก็หมุนตัว เดินออกไปยังมุมนอาหาร

“แล้วกันสิลูกคนนี่” บัญชากล่าวพลางส่ายหน้าพร้อมยิ้ม ไม่ต่างกับ นทีธชัชรที่ตอนนี้กำลังยกแก้วไวน์ขึ้นแตะริมฝีปากแล้วทอดสายตาดูอ่อนโยน จับจ้องกิริยาน่ารักของสาวน้อยทุกฝีก้าว

๖

“จริงนะจ๊ะพ่อ น้ำรินจะปั่นปั่นปั่นกับปั่นหย่าเป็นเชียร์ลีดเดอร์มือหนึ่งของโรงเรียนแทนน้ำรินให้ได้” เสียงใสของเด็กสาวที่นั่งอยู่เบาะด้านหลังรถเอ๋ยขึ้นอย่างหมายมั่น

“แล้วใครเขายกให้น้ำรินเป็นเชียร์ลีดเดอร์มือหนึ่งกัน พ่อไม่ยกรู้มาก่อน” บัญชาที่นั่งอยู่เบาะข้างคนขับหัวเราะเสียงทุ้มต่ำในลำคอ

“โห ทำไมพ่อตกข่าวแบบนี้” วนาลีร้องเสียงสูง

“ก็พ่อไม่เคยเห็นใบประกาศเรื่องนี้มาก่อน เดี่ยวถึงบ้านเอามาให้ดูหน่อยก็แล้วกัน” บัญชาว่า เพราะบุตรสาวของตนนั้นเป็นนักสะสมใบประกาศนียบัตรตัวยง และนำกลับมาอวดตอนที่บ้านพร้อมบรรยายที่มาที่ไปของใบประกาศนียบัตรนั้นๆ อยู่เสมอ

เด็กสาวผู้ครอบครองเบาะหลังหัวเราะคิกคักอย่างอารมณ์ดี “ไม่มีใบประกาศหรอกจ๊ะพ่อ น้ำรินแต่งตั้งตำแหน่งนี้ขึ้นมาเอง แต่ก็ไม่มีใครค้านนะจ๊ะ”

“หึๆ...” และคราวนี้นอกจากผู้เป็นบิดาแล้วสารถิกิตติมศักดิ์เองก็

หลุดซำออกมาเช่นกัน นทีรัชช์เลื้อยตามองเด็กสาวที่ยกแขนทั้งสองข้างขึ้นตั้งฉากแล้วโഴงสเทปมือตามจังหวะของเชียร์ลีดเดอร์ผ่านทางกระจกมองหลัง คล้ายกว้างอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

สองมือหนาจับพวงมาลัยบังคับทิศทางอย่างมั่นคง ในขณะที่หูทั้งสองข้างทำหน้าที่รับฟังเรื่องราวต่างๆ ผ่านน้ำเสียงเจื้อยแจ้วด้วยความเพลิดเพลิน ตาทั้งสองข้างสลับมองถนนและกระจกมองหลังเป็นระยะ นทีรัชช์อดจะเปรียบเทียบไม่ได้ว่าบัญชากับบุตรสาวนั้นช่างต่างกันเหลือเกิน ในขณะที่วนาลีมีใบหน้ายิ้มยิ้มตลอดเวลา บัญชาผู้เป็นบิดากลับเป็นคนยิ้มยากที่ใครต่อใครก็แอบเอ่ยลับหลังว่าดูยิ่งกว่าเสือ

“เข้าไปเติมน้ำดื่มทำในบ้านก่อนไหมรอก” บัญชาถามหลังจากที่นทีรัชช์จอดรถเทียบที่หน้าประตูรั้วบ้านพักของตน

“ไม่เป็นไรดีกว่าครับครู ครูกับน้ำรินจะได้พักผ่อน” นทีรัชช์ตอบพร้อมยิ้ม

“นั่นก็ขอบใจมากนะรอก ไว้เจอกัน” บัญชาว่าพร้อมกับเอื้อมมือไปตบไหล่ลูกศิษย์ที่ตนภูมิใจ

“สวัสดีครับครู” นทีรัชช์ทำความเคารพอย่างนอบน้อม ก่อนจะเบนสายตาไปส่งยิ้มให้เด็กสาวที่ยืนยิ้มแป้นแล่นอยู่ข้างๆ บิดาของเธอ

“สวัสดีค่ะคุณอา” วนาลีประนมมือไหว้แล้วเอ่ยเสียงใส แม่น้ำเสียงที่เด็กสาวใช้จะหวานและใสเพียงใด แต่นทีรัชช์กลับสะดุ้งทุกครั้งที่ได้ยินคำว่า ‘คุณอา’ เปล่งออกมาจากริมฝีปากอ้อนนั้น ชายหนุ่มพยักหน้ารับน้อยๆ แล้วหมุนตัวเดินไปขึ้นนั่งประจำตำแหน่งคนขับ จากนั้นก็ค่อยๆ เคลื่อนรถออกไปด้านหน้า ดวงตาคู่มือจ้องมองภาพเด็กสาวที่กระโดดเข้าไปเกาะแขนบิดาแล้วพาเดินเข้าไปในรั้วบ้านผ่านทางกระจกมองหลัง คล้อยหลังที่บัญชากับวนาลีเดินกลับเข้าไปในรั้วบ้าน นทีรัชช์ก็ชะลอรถจอดเทียบบาทวิถี พลงนิกย้อนไปถึงบทสนทนาของตนกับผู้เป็นครูก่อนหน้า

‘ครูจะบอกเรื่องงานกับน้ำรินเมื่อไรครับ’

‘วันนี้’ บัญชาตอบแล้วผ่นลมหายใจออกซ้ำๆ

นทีรัชชเอนศิระลงฟิงเบาะรถแล้วถอนหายใจ อดเป็นห่วงความรู้สึกของเด็กสาวไม่ได้ว่าเธอจะตั้งรับกับสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเช่นไรตามลำพัง ทั้งการใช้ชีวิตอยู่คนเดียวและความห่วงใยที่มีต่อบิดายามออกไปปฏิบัติภารกิจสำคัญ

“อีกไม่กี่เดือนก็จบมัธยมปลายแล้วสินะ” บัญชาเอ่ยถามบุตรสาวที่เกาะแขนตนเป็นตังเม ถึงแม้จะเดินเข้ามาหนึ่งบนโซฟาในบ้านแล้วก็ตาม

“ใช่จ๊ะ ลูกของพ่อโตเป็นสาวแล้วน้ำ อีกไม่นานหวั่นได้บ้านเรา ต้องไม่เหงาแน่เลย” วนาลีตอบพร้อมกับถูไบหน้าลงกับวงแขนของบิดาอย่างออต่ออัน

บัญชาใช้มืออีกข้างลูบผมบุตรสาวอย่างแสนรัก “ถ้าโตแล้ว จังเวลาพ่อต้องไปทำงานไกลๆ หนูก็อยู่คนเดียวได้สินะ”

วนาลีซ่อนสายตาสั้นมองเลียวน้ำของบิดาแล้วส่ายหน้าระรัว “นั่นยังไม่เป็นสาวดีกว่า”

บัญชาถอนหายใจ ก่อนจะจับบ่าของบุตรสาวทั้งสองข้างแล้วดันออกเพื่อจะได้เห็นไบหน้าของอีกฝ่ายได้ถนัด แวตตาของวนาลีดูไบหวดล้ายกับกำลังเดาทิศทางสิ่งที่บิดาจะสื่อกับตน หัวใจดวงน้อยภาวนาขออย่าให้เป็นดังที่เธอคิด ทว่า...

“พ่อต้องไปทำงานที่อื่นสักพัก หนูอยู่คนเดียวได้นะลูก”

ทันทีที่บิดาเอ่ยจบประโยค วนาลีก็บิดเบือนตาลงอย่างซ้ำๆ “ต้องไปเมื่อไหร่พ่อ”

“มีเวลาเตรียมตัวอีกสามสี่วัน”

“จันวันนี้น้ำรินทำของโปรดให้พ่อกินดีกว่า พ่อนอนเล่นไปก่อนนะจ๊ะเดี๋ยวน้ำรินจะออกไปตลาด” เด็กสาวว่าแล้วก็เดินหมุนตัวออกไปจากประตูบ้าน

เมื่อเดินพ้นประตูบ้านวนาลีกีมุ่งตรงไปยังรถจักรยานคันโปรดทันที ในขณะที่สองมือที่จับจูงรถนั้นลั่นเทา ดวงตากลมโตรึ้นไปด้วยหยาดน้ำ

ทางฝ่ายคนที่นั่งอยู่ในรถคันหรูโดยไม่มีท่าทีจะเคลื่อนที่ไปไหนนั้นก็เพียรเหลียวมองทิศทางของบ้านครูบุญชาเป็นระยะ ซึ่งนทีรัชชาก็ไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่าเขากำลังรอสิ่งใดอยู่ กระทั่งเห็นร่างบางจับจูงรถจักรยานออกมากริ้วแล้วยกหลังมือขึ้นปาดน้ำตา คำตอบของคำถามก่อนหน้านี้ก็พรุ้งพรุ้งออกมาจนลั่น ไซ้ เขารอ รอเพื่อร่วมเป็นส่วนหนึ่งของความรู้สึกที่วนาลีได้รับ รอเพื่อยากแบ่งเบาความหนักหน่วงที่เธอกำลังเผชิญ รอเพื่อเป็นที่พึ่งยามเธอไม่มีใคร รอเพื่อเคลื่อนรถตามหลังจักรยานคันน้อยไปอย่างเงียบๆ

ร่างเล็กทรงตัวบนจักรยาน มือข้างขวากำแฮนด์จักรยานอย่างมั่นคง ในขณะที่มือข้างซ้ายคอยยกขึ้นปาดหยดน้ำตาเป็นระยะ วนาลีนั่งจักรยานไปอย่างเลื่อนลอย กระทั่งเดินทางมาถึงต้นก้ามปูต้นใหญ่เด็กสาวจึงหยุดรถแล้ววิ่งเข้าไปอยู่ใต้ร่มเงาไม้ จากนั้นก็ค่อยๆ หลุดตัวลงนั่งพิงลำต้น ชันเข้าแล้วซับใบหน้าลงกับเขาทั้งสองข้าง

ทางฝั่งนทีรัชชเมื่อเห็นวนาลีจอดจักรยานไว้ข้างทาง เขาก็ชะลอรถจอดเทียบบาทวิถีเลยจุดที่เด็กสาวจอดไว้พอประมาณ จากนั้นจึงเดินย้อนกลับไปยังต้นก้ามปู ย่อตัวลงนั่งข้างๆ คนที่นั่งอยู่ก่อนหน้านี้แล้วเอ่ยถามเสียงแผ่ว

“ขอนั่งด้วยคนได้ไหม”

คนที่จมอยู่ในห้วงความคิดค่อยๆ ผินหน้ามามองพลางพิมพ์เสียงเจือละอื้น “คุณอา...”

“แอบมานั่งทำอะไรคนเดียวที่นี่ ทื่อ” ชายหนุ่มถามต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

วนาลีพยายามกลั้นเสียงละอื้นพร้อมกับยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่

ไหลอาบแก้มซ้ายแล้วซ้ายเล่า แต่เจ้าหยาดน้ำสีกกลับไม่รักดี ไม่มีวีแววว่าจะหยุดไหลลงง่ายๆ นทีธัชช้ทอดสายตามองแล้วส่ายหน้า ชายหนุ่มใช้มือข้างซ้ายรวบข้อมือทั้งสองข้างของเด็กสาวเอาไว้ ก่อนจะใช้มือข้างขวาล้วงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าเสื้อเชิ้ตแล้วเอื้อมไปซับน้ำตาออกจากดวงหน้างามอย่างแผ่วเบา

“ทหารมีหน้าที่ปกป้องประเทศในรูปแบบต่างๆ ตามสถานการณ์ที่กระทบต่ออำนาจอธิปไตยและเอกราช ซึ่งจำเป็นต้องใช้กำลังพลที่เข้มแข็ง ปฏิบัติการด้วยความเฉียบพลันและเด็ดขาด...”

วนาลีเฝ้าริมฝีปากแล้วเอียงหน้าสบตาชายหนุ่มที่นั่งอยู่ข้างกาย ตั้งใจตรึงตรองตามประโยคที่ได้รับฟังทุกถ้อยทุกคำ ทางฝั่งผู้พูดเมื่อเห็นว่าผู้ฟังสงบนิ่งจึงสรุปเอาเองในใจว่าเธอพร้อมที่จะรับฟังในสิ่งที่ตนตั้งใจสื่อสารต่อแล้ว ดังนั้นเลยเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ครูชาและทีมคือนักรบฝีมือดีที่ได้รับความไว้วางใจให้ปฏิบัติภารกิจพิทักษ์อธิปไตยของน่านน้ำไทยอันทรงเกียรตินี้”

“แล้วคุณจะต้องไปด้วยหรือเปล่าคะ” เด็กสาวเอ่ยถาม เสียงหวานยังติดสั่นอยู่เล็กน้อย

“ไม่ได้ไปครับ อยู่คนละหน่วย”

“อ้าว แต่พอบอกว่าคุณาคือศิษย์เอกนี่นา”

นทีธัชหิ้วเราะเสียงทุ้มต่ำในลำคอ “หลักสูตรสุดโหดที่ครูชาคุม ทุกหน่วยสามารถสมัครเข้ารับการฝึกได้ สมัครได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าฝึกผ่านทุกคนหรอกนะ”

“พร้อมกับอาๆ ในทีมโหดหรือคะ” เด็กสาวถามต่อ น้ำเสียงเริ่มสดใสขึ้นทีละน้อย

“แยกแทบไม่ออกว่าระหว่างครูฝึกกับบททดสอบอันไหนโหดกว่ากัน” ชายหนุ่มยังคงตอบทุกคำถามด้วยความเต็มใจ

“รู้ว่าโหดและหนักขนาดนี้ แล้วมาฝึกกันทำไมคะ”

“ก็เพราะพวกเราเป็นทหาร หน่วยงานที่ทำหน้าที่เป็นหัวของชาติ ถ้าหัวเข้มแข็งใครก็รุกรานประเทศของเราไม่ได้ เกิดเป็นครอบครัวของทหาร นำภูมิใจนะ ว่าไหม” นทีธัชซ์ตอบ แล้วถามความคิดเห็นในตอนท้าย

เด็กสาวพยักหน้ารับน้อยๆ นายทหารหนุ่มจึงยกยิ้มที่มุมปาก ก่อนจะว่าต่อ “ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ร้องไห้แล้วนะครับ ครูชาคงไม่สบายใจถ้าเห็นคนที่ร้องไห้แบบนี้”

“แต่น้ารินไม่ได้ร้องไห้พ่อก็เห็นนี่คะ มีแต่คุณอาคนเดียวที่เห็นแหละที่เห็น” วนาลีทำหน้ามุ่มๆพร้อมถอนหายใจ

นทีธัชซ์ได้แต่ส่ายหน้าแล้วยิ้ม เด็กหน่อเด็ก นีคงรีบหาทางออกจากบ้านเพื่อมาร้องไห้ เพราะไม่อยากให้ครูบัญชาเห็นสินะ และยังได้ยินเช่นนั้น ชายหนุ่มยิ้มนึกเอ็นดูเด็กสาวขึ้นอีกเท่าตัว

“บอกได้ไหมว่าร้องไห้ทำไม”

วนาลีถอนหายใจอีกรอบก่อนตอบตามตรง โดยไม่คิดจะปิดบังแม้แต่น้อย “น้ารินเป็นห่วงพ่อกะ”

นทีธัชซ์ละมือนี่ทำข้อมือของเด็กสาวออก ก่อนจะวางมือข้างดังกล่าวลงบนกลุ่มผมดำสลวย แล้วลูบอย่างแผ่วเบา “การฝึกหนักไม่ได้ทำให้บาระทำ แต่ทำให้ยังมีสติ ไม่ต้องกังวลนะ พ่อของน้ารินเป็นนักรบที่เก่งที่สุด”

“เก่งกว่าคุณอาเยอะเลยหรือคะ” เด็กสาวสบตาคนข้างกายอีกรอบ แล้วเอ่ยถามด้วยความอยากรู้

“หือ...” ชายหนุ่มเลิกคิ้วมองคล้ายถาม

“ก็เมื่อคืนก่อนนอนพ่อซาบอกว่าคุณอาเป็นนักรบที่เก่งมากๆ ก.ไก่สองล้านตัวเลย” วนาลีตอบ

นทีธัชซ์ระบายยิ้ม แก้มสากทั้งสองข้างขับสีแดงระเรื่อขึ้นทันตา แล้วก่นลิต ตั้งใจมาลอบใจคนขี้แสบแท้ๆ แต่กลับกลายมาเป็นคนถูกซักและถูกชมซึ่งๆ หน้าเสียอย่างนั้น

“ก็เก่งกว่าอยู่แล้วละ ลูกศิษย์จะเก่งไปกว่าครูได้ยังไง”

“โห...” วนาลีร้องแล้วทำตาอว หกบิดาของเธอเก่งกว่าผู้ชายคนนี้ก็เท่ากับว่าท่านเก่งมากกว่า ก.ไก่สองล้านตัวสินะ แต่กระนั้นก็ยังอดเอ่ยถามย้าอีกรอบไม่ได้ “พ่อจะปลอดภัยใช้ไหมคะ”

คำถามเพียงง่าย ๆ ทว่ากลับหาคำตอบได้ยากยิ่งนัก นทีธชชี่ไม่อาจตอบคำถามได้อย่างเต็มปากเต็มคำนัก เพราะทุกก้าวที่ย่างเดินของเหล่านักรบนั้นเต็มไปด้วยอันตราย หากประมาทเพียงเสี้ยววินาทีนั้นหมายถึงชีวิต ดังนั้นชายหนุ่มจึงแค่เพียงระบายยิ้มน้อยๆ เท่านั้น แล้วเสเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอีกทาง

“ช่วงที่ครูชาไม่อยู่ น้ำรินอยู่ที่นี้คนเดียวได้ใช่ไหม”

“ได้ค่ะ น้ำรินอยู่ได้”

“ปกติไปโรงเรียนยังไป” ชายหนุ่มถามต่อ

“นั่งรถรับส่งค่ะ”

“แล้วมีเพื่อนสนิทที่ไว้ใจได้บ้างหรือเปล่า”

“มีค่ะ มีหลายคน”

“ช่วงแรกๆ ให้เพื่อนมาอยู่เป็นเพื่อนดีไหม”

“ไม่ดีกว่าค่ะ ทุกคนคงอยากอยู่บ้านใช้สมาธิอ่านหนังสือเตรียมตัวสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากกว่า”

“ที่บ้านกลอนประตูปั่นหนาดีใช่ไหม”

“อือ...” วนาลีเอียงคอครุ่นคิด “ก็แน่นนะค่ะ”

“ดี ในช่วงที่ครูชาไม่อยู่ มีอะไรให้โทร. เบอร์นี้ได้ตลอดเวลา แล้วจะมาหาบ่อยๆ” นทีธชชี่ว่าขณะยื่นนามบัตรของตนให้

วนาลีรับแผ่นกระดาษสีเหลี่ยมผืนผ้าขนาดเล็กมาถือไว้ จากนั้นก็ล้วงโทรศัพท์ของเธอออกมาจากกระเป๋าสะพายข้าง “น้ำรินไม่มีนามบัตรหรอคะ เดี่ยวยิงเบอร์ไปเลยดีกว่า”

นทีธชชี่หยิบสมาร์ตโฟนในกระเป๋ากางเกงที่มีสายเรียกเข้าขึ้นมา แล้วกดตัดสาย แล้วกดบันทึกหมายเลขเรียกเข้าล่าสุดเอาไว้ก่อนจะเก็บ

เจ้าเครื่องมือสื่อสารดังกล่าวลงที่เดิม

“ชื่อหมายถึงน้ำเหมือนกันเลย” วนาลีพึมพำหลังจากบันทึกชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของชายหนุ่มลงเครื่องเรียบร้อยแล้ว เธอจำได้ว่าเมื่อวานนี้บิดาของเธอแนะนำว่าผู้ชายคนนี้ชื่อ ‘นที’

“จริงสิ แล้วชื่อจริงของน้ำรินหมายถึงน้ำด้วยหรือเปล่า” ชายหนุ่มถาม

“เปล่าค่ะ ชื่อจริงของน้ำรินหมายถึงป่า”

“หือ...” นทีรั้งรั้งตรงเสียงแผ่ว

“วนาลีเปล่าว่าป่า เพราะตอนที่แม่...” เด็กสาวชะงักเล็กน้อยยามหลุดเอ่ยพาดพิงถึงใครบางคน ก่อนจะรีบปรับสีหน้าให้เป็นปกติดังเดิมแล้วเล่าต่อ “เออ ตอนน้ำรินยังอยู่ในท้อง ทุกคนชอบฝันเห็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ นั่งเล่นในป่าที่มีน้ำตกสวยมากๆ อยู่รอบทิศบ่อยๆ”

“วนาลี...” นทีรั้งรั้งพึมพำ “ชื่อเพราะ เข้าใจตั้ง”

“ไม่ใช่แค่ชื่อเพราะนะค่ะ เจ้าของชื่อก็สวยด้วย” เจ้าของชื่ออันไพเราะหัวเราะคิก

“ใครเขาชมตัวเองกัน” นทีรั้งรั้งท้วงเสียงขมิ้ม ทว่าใบหน้ากลับแย้มยิ้ม

“ก็ถ้ารอให้คนอื่นชม คงจะแห้งเหี่ยวก่อนพอดี” เด็กนักเรียนชั้นมัธยมปลายตอบเสียงทะล้น

“เพ็งอายุเท่านี้จะรีบแห้งเหี่ยวไปไหน” ชายหนุ่มกล่าวเสียงกลัวหัวเราะ

วนาลีหัวเราะคิก ไม่น่าเชื่อว่าได้พูดคุยกับผู้ชายคนนี้เพียงไม่นาน แต่เขากลับสามารถสลایความกังวลและความหนักหน่วงในหัวใจก่อนหน้านี้ไปได้เล็กน้อย ถึงแม้จะยังไม่หมดไปเสียทีเดียว แต่กระนั้นก็ทุเลาเบาบางลงอย่างเห็นได้ชัด

“คุณอาทำงานอยู่แถวนี้หรือคะ ถึงจะมาน้ำรินได้บ่อยๆ” เด็กสาวถาม ไม่เข้าใจตัวเองเช่นกันว่าเหตุใดจึงรู้สึกปลอดภัยและกล้าวางความไว้วางใจไว้ในมือศิษย์เอกของบิดาคนนี้ได้ง่ายดายนัก

“ไม่ไกลกันเท่าไรหรอก” นทีธัชซ์ตอบเสียงหนักแน่น จากหน่วยของเขาที่ประจำวงศีรชั้นธมมัลลตหีบ ระยะทางแค่สี่ห้าร้อยกิโลเมตร ใช้เวลาเดินทางไม่กี่ชั่วโมง แล้วแบบนี้จะเรียกว่าไกลได้เช่นไร และที่ตนหายหน้าหายตาไปไม่ได้มาเยี่ยมครอบครัวญาติหลายปีนั้นก็ไม่ได้เกี่ยวกับระยะทางแม้แต่น้อย แต่เป็นเพราะภารกิจที่รับผิดชอบมีมากมายต่างหาก นายทหารหนุ่มตรึกรตรองหลังจากตอบคำถามจบลง

ลำดับกัมพูชาตใหญ่ยังคงมีสองร่างของชายหญิงเอนหลังพิงอยู่ดังเดิม ทว่าในขณะที่บรรยายภาคได้แปรเปลี่ยนไปสิ้นเชิง เมื่อบทสนทนาของคนทั้งคู่ได้เดินทางไปยังเรื่องสัพเพเหระ ก่อนจะวกกลับมาเรื่องการเรียนของวนาลีอีกรอบ

“ใกล้จบแล้วหรือ” ชายหนุ่มถาม

“ค่ะ เทอมสุดท้ายแล้ว รอสอบข้ามหาลัย”

“อยากเรียนอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า อยากเป็นทหารเหมือนพ่อไหม”

วนาลีระบายยิ้มบางๆ “พ่ออยากให้ฉันเรียนพยาบาลทหาร อยากให้ฉันมีดาวบนบ่า”

“ก็ดีนะ” นทีธัชซ์พยักหน้าเห็นด้วย แต่คราวนี้เด็กสาวกลับส่ายหน้าไปมา

“ทำไมล่ะ ไม่อยากเป็นทหารหรือ” ชายหนุ่มเอ่ยถามอย่างรวดเร็ว

“ถ้าฉันเป็นทหาร แล้วพ่อก็เป็นทหาร เราสองคนก็จะยังไม่มีเวลาให้กัน เพราะคงจะงานยุ่งด้วยกันทั้งคู่ ฉันเรียนเลยอยากเรียนอะไรที่เอามาต่อยอดดูแลพ่อได้”

“อะไรล่ะที่อยากเรียน”

“ฉันเรียนชอบทำอาหารค่ะ”

“จริงหรือ...” นทีธัชซ์พึมพำขณะหรีตามองไปหน้าคนชอบทำอาหาร คล้ายไม่มั่นใจในสิ่งที่ได้รับฟังมากนัก

“แล้วอาหารเมื่อวานไม่อร่อยหรือคะ” เด็กสาวทำแก้มพองแล้วถาม

กลับด้วยน้ำเสียงที่ค่อนข้างอ่อนเล็กน้อย และนั่นก็เรียกเสียงหัวเราะจากคนข้างสงสัยได้เป็นอย่างดี

“อรวัย แต่ไม่คิดว่าจะจริงจังแบบนี้”

“น้ำรินสงสารพ่อ พ่อทำงานหนักมาทั้งชีวิต น้ำรินอยากดูแลพ่อ ชดเชยให้... ให้แก่คนที่เขาไม่เห็นค่ากับสิ่งที่พ่อทำ”

นทีธัชชเฝ้ายหน้ามองเด็กสาวอีกรอบ แล้วหวนนึกถึงสิ่งที่บัญชาเล่าให้เขาฟังเมื่อวานนี้

‘ครูกับแม่ของน้ำริน เราแยกทางกันได้สามปีแล้ว ครูเลยไปรับน้ำรินมาอยู่ด้วยที่นี่’

‘ถ้าครูขอให้เธอมาอยู่ดูแลน้ำรินจริงๆ เธอก็คงจะดีใจมาก แต่ว่า น้ำรินคงไม่ยอม’

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ชายหนุ่มก็รับรู้ได้โดยอัตโนมัติว่าเด็กสาวพาดพิงถึงใคร จึงรีบพาเด็กสาวออกจากอารมณ์ขุ่นมัวอีกรอบ

“แล้วออกมานานๆ แบบนี้ บอกครูชาว่าไปไหน”

“ตายจริง” วณาลีเบิกตาโพลง “น้ำรินบอกพ่อว่าจะไปตลาด งั้นน้ำรินขอตัวก่อนนะคะ สวัสดีค่ะคุณอา” เอ่ยจบก็ผุดลุกขึ้นวิ่งไปยังจักรยานคันโปรดแล้วปั่นออกไปอย่างรวดเร็ว ทั้งให้ชายหนุ่มที่ยังยืนอยู่ใต้ต้นก้ามปูมองตามด้วยความมึนงง

“เปลี่ยนอารมณ์ได้ไวขนาดนี้เลยหรือวะ” นทีธัชชพึมพำขณะเดินไปที่รถยนต์ของตนเอง “ใครจะไปคิดว่าลูกสาวครูชานอกจากจะแสบแล้วยังแปลกอีกต่างหาก”

นทีธัชชหัวเราะเสียงในลำคอ ก่อนจะสตาร์ทเครื่องยนต์แล้วเหยียบคันเร่งตามหลังวณาลีไปห่างๆ นักรถเด็กสาวแว่ซิ่งของที่ตลาดโดยไม่แสดงตัว จากนั้นก็ขับตามหลังไปส่ง จนกระทั่งวณาลีจู่จรถจักรยานเข้าไปในรั้วบ้านอย่างปลอดภัยแล้วจึงขับรถกลับไปพักผ่อนยังโรงแรมที่จองไว้ตั้งแต่เมื่อคืน